

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

17. številka

junij 2017

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

VICI

IZPOD PERESA

POTOPIS

KRIŽANKA

GLASBA

RISBE

ŠPORT

Narisala: Ana Kerševan, 7. b

UVODNIK

Drage bralke in bralci Pr(a)ve besede!

Poletje je pred vrati, tako kot tudi poletne počitnice. Vem, da že komaj čakate, a počakajte, ni počitnic brez Pr(a)ve besede. Zato smo novinarji šolskega časopisa pripravili za vas članke o veliko zanimivih temah. Predstavili vam bomo veliko zanimivih knjig in filmov, novo zvrst gledališke igre, kviz in še veliko drugega. Novinarji, ki smo bili letos del šolskega časopisa, se poslavljamo. Bilo nam je v zadovoljstvo, da smo izdali dva časopisa in prebirali vaše neverjetne zgodbe. Osnovna šola Franceta Bevka ima odlične pisatelje in pisateljice, zato upam, da se bo kdo od Vas preizkusil tudi kot novinar.

Vesna Đukić, glavna urednica

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–7

Šport 8-9

Kultura 10-16

Za dekleta in fante 17-18

Izpod peresa 19-36

Med odmorom 37-40

Naša ekipa:

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Vesna Đukić

Pomočnik glavnega urednika: David Sedmak

Novinarji: Vit Mekiš, Taja Petrovič, Lara Umek, Sara Osolnik, Veron Bilali

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom učiteljic razredne stopnje in učiteljice Petre Novak Trobentar

Fotografija: Bojan Maričič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

**Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana**
Ulica Pohorskega bataljona 1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevkn.net>

DVORANSKA ATLETIKA

V torek, 17. 1. 2017, je na atletskem stadionu ŽAK potekalo tekmovanje v dvoranski atletiki. Našo šolo je uspešno zastopalo 29 učenk in učencev od 5. do 9. razreda.

Učenci so tekmovali v teku na 60 m in skoku v daljino.

Najbolj uspešni so bili:

Lili Accetto Vranac – 1. mesto, 60 m.

Maja Perpar – 1. mesto, skok v daljino.

Livija Bergant – 2. mesto, skok v daljino.

Mia Lehmann- 2. mesto, 60 m.

Zala Miklavčič- 3. mesto, 60 m.

Ostali učenci, ki so tekmovali za našo šolo:

60 m – Luka Redelonghi (4. mesto), Eva Veljkovič Hirsch (4. mesto), Iza Križaj (4. mesto), Vita Bergant (5. mesto), Nace Geršak (5. mesto), Hana Huth Lukšič, Mana Veljkovič Hirsch, Neva Accetto Vranac, Gregor Cimperman Kadunc, Anže Svit Požgaj, Žiga Ferjančič, Žiga Rus, Viktor Mal Zupančič, Tim Petrovič, Maša Kampjut, Neja Raspet.

Skok v daljino - Nejc Heric (4. mesto), Luka Kresnik (4. mesto), Miha Avrič, Mila Osmačko Šalehar, Miha Kosanc.

FINALE DVORANSKE ATLETIKE

V sredo, 1. 2. 2017, na na atletskem stadionu ŽAK potekalo finale prvenstva osnovnih šol Ljubljane v dvoranski atletiki. Letos se je v finale uvrstilo 5 naših učencev in učenk. Tekmovali so v teku na 60 m in v skoku v daljino.

REZULTATI:

MIA LEHMANN, tek 60m – 7. mesto

MAJA PERPAR, skok v daljino – 7. mesto

IZZA KRIŽAJ, tek 60 m – 8. mesto

VITA BERGANT, tek 60 m – 10. mesto

LUKA REDELONGHI, tek 60 m- 18. mesto

DRŽAVNE PODPRVAKINJE

V sredo 22. 3. smo se punce ob pol sedmih zbrale v šoli, da bi se odpravile na Državno tekmovanje iz košarke. Tekmovanje je bilo na OŠ Murska Sobota, zato smo se do tja peljale kar dve uri. Z nami sta šla še učiteljica Jana in učitelj Stojan. Ko smo prišle v šolo, smo se preoblekle v naše nove drese. Prvo tekmo smo imele ob 10. uri. Igrale smo proti OŠ Murska Sobota. Na žalost so nas premagale, a borile smo se na vso moč. Nato smo imele odmor in prišla je še tretja šola — OŠ Žiri. Med odmorom se nam je predstavila OŠ Murska Sobota z nekaj točkami. Potem je tamkajšnja učiteljica glasbe zapela slovensko himno. Nato smo igrale še z OŠ Žiri. Vodile smo za deset točk, a kar naenkrat so nas dohiteli. Nato so bile že eno točko pred nami. A k sreči smo potem zadele še en koš in zmagale.

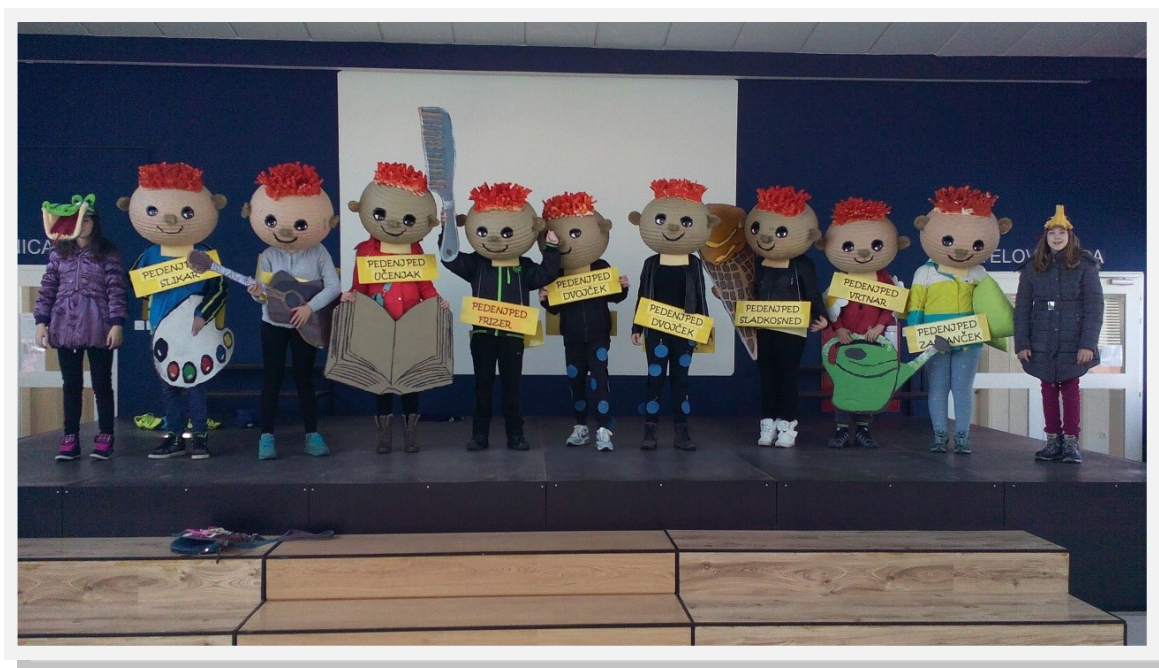
Lara Umek, 7. a

Priprava skupinskih pustnih mask ter sodelovanje na skupnem pustnem sprevodu Zmajev karneval – februar 2017

Na naši šoli smo se tudi letos odločili, da sodelujemo v projektu *Priprava skupinskih pustnih mask*, ki se navezujejo na ljubljansko zgodovino, kulturo, značilnosti, okolje, aktualne dogodke ter sodelovanje v skupnem pustnem sprevodu. Zato smo prijavi svojo udeležbo na tradicionalnem Zmajevem karnevalu v Ljubljani, ki se je začel na **pustno soboto, 25. februarja 2017, ob 11. uri**. Organizator karnevala sta bila Mestna občina Ljubljana in Lutkovno gledališče v sodelovanju z ljubljanskimi osnovnimi šolami.

Letošnji sprevod so poleg že tradicionalnega zelenega zmaja, maskote, ki je ena največjih v evropskih mestih, vodile skupinske maske otrok, ki smo jih z učenci izdelali v šoli. Tema Zmajevega karnevala 2017 so bili »Slovenski literarni junaki«, kajti Ljubljana je v decembru 2015 prejela stalni naziv *Mesto literature*, ki ga Unesco podeljuje mestom z bogato literarno dediščino in živahnim sodobnim literarnim utripom.

Ljubljanski Zmajev karneval je obsegal veliko pustno povorko po mestnih ulicah Ljubljane, v kateri so med drugim sodelovale tudi skupine tradicionalnih, etnološko obarvanih pustnih mask. Pustni karneval se je pričel ob 11. uri na Bregu (Novi trg) in se nadaljeval čez Čevljarški most do Mestnega trga, po Stritarjevi ulici na Prešernov trg in po Wolfovi ulici do Kongresnega trga.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Le kdo ne pozna Pedenjpeda?! *Pedenjped je korenjak, malokdo mu je enak. Zmerom hrabro se drži, pred ničemer ne zbeži.* Učenci naše šole so jih izdelali kar devet, zato so imeli precej dela: Pedenjped frizer, Pedenjped dvojčka, Pedenjped sladkosned, Pedenjped učenjak, Pedenjped glasbenik, Pedenjped slikar, Pedenjped vrtnar in Pedenjped zaspanček. Navdih so seveda dobili pri avtorju knjige Pedenjped pesniku Niku Grafenauerju in ilustratorju Marjanu Mančku.

Pri izdelavi mask so sodelovale učenke in učenci, ki so obiskovali izbirni predmet likovno snovanje 1 in 2, nekateri učenci pa so maske tudi nosili, in tako na Zmajevem karnevalu zastopali našo šolo: Maurizio Čuček, 7. b, Luka Aleksander Omahen, 7. b, Lara Tekavec, 7. b, Maša Rovšek Tašner, 7. b, Alea Korpar Jerebic, 7. a, Ariana Bašič, 7. a, Klara Požarnik, 7. b in Rok Požarnik, 5. a, Vit Mekiš, 7. a, Kaja Trontelj, 7. b in Lučka Nuhanović, 7. a. **Petra Novak Trobentar, učiteljica likovne umetnosti na OŠ Franceta Bevka**

PROJEKT MUZEJ V MALEM

NATEČAJ: OTROCI BREZ OTROŠTVA

Mentor: Stojan Milenković

Avtorji: Učenci 5. in 4. razreda – v okviru podaljšanega bivanja

Učenci so v sklopu podaljšanega bivanja sodelovali na natečaju Mestnega muzeja v Ljubljani z nazivom Otroci brez otroštva. Zasedli smo 3. mesto. Prejeli smo praktične nagrade, brezplačen ogled razstave Nova doba in nekaj knjig. Nagrajeni plakati bodo razstavljeni tudi na oglasnih mestih po Ljubljani.

23. 3. 2017 ob 17. uri pa smo se udeležili otvoritve razstave v Mestnem muzeju Ljubljana, ki jo je slovesno odprl župan Ljubljane Zoran Jankovič. V okviru razstave je na ogled tudi naš plakat, ki je zasedel tretje mesto.

Ideja in kompozicija plakata: **Jurij Valentinčič, Odon**

Kerec, Val Jovanović Vidmar, Rok Požarnik

Ilustratorka: **Zala Miklavčič**

Sodelovali pri izdelavi: **5. r.: Jurij Valentinčič, Odon Kerec, Val Jovanović Vidmar, Rok Požarnik, Luka Redelonghi, Ela Mlakar, Atena Vuk; 4. r.: Naja Gnidovec, Zarja Rous**

Z učenci smo se pogovorili o problematiki otroškega dela po svetu. Razložili smo, da se ogromno otrok po svetu odpravi na delo namesto v šolo in da večina opravlja delo v nemogočih razmerah za drobiž. Takšni otroci ne poznajo otroštva, kot ga poznamo mi.

Učenci so se lotili osnovne ideje. Ob asociacijah, pogovoru, nevihti možganov so učenci razvili osnovni koncept plakata: žalostni otroci, ki delajo za nekoga, poimenovali so ga "šef", ki stoji ob skledi denarja. Osnovno silhueto deklice, dečka in šefa je narisala Zala. Učenci so nato silhete pobarvali ter z barvami določili, ali otroci imajo otroštvo ali ne. Tako so nastali žalostni/črno-beli otroci; ter veseli/barvasti otroci. Nato so nastale igrače, s katerimi se igrajo otroci z otroštvom, ter delovni tekoči trak, ki so ga učenci predstavili kot vrsto neizdelanih igrač, ki se pomikajo proti veselim otrokom. Vse pa razmejuje veriga denarja in igrač, ki jo obvladuje šef.

Učenci so elemente najprej postavili na plakat, in ko so se vsi strinjali, da postavev jasno izraža sporočilo, so vse elemente nalepili ter ustvarili plakat, ki je pred vami.

Učitelj: Stojan Milenković

TOMAŽ HUMAR

18. 2. 1969 se je na pustni torek v glavnemu mestu Slovenije rodil Tomaž Humar. Odraščal je v Kamniku skupaj z dvema mlajšima bratoma — Matejem in Marjanom. Že kot mlad je očetu pomagal pri težjih delih, večinoma gradnji hiše.

Pri osemnajstih letih se je pridružil Alpinističnemu odseku Kamnik in tako začel pot do profesionalnega alpinista. V treh letih je ta cilj dosegel in dobil naziv, najprej lokalnega, nato mednaro-

dnega alpinista.

Eno leto kasneje, pri njegovih devetnajstih letih, je bil vpoklican v vojsko in se odpravil na Kosovo. Tam je v bolnišnici stražil Albance, ki so hoteli ustanoviti lastno republiko. Živel je v slabih razmerah in bil priča groznim dejanjem. Po končani dolžnosti na Kosovu so njegov bataljon poslali v Krivolak. Ko so se nekateri vojaki vkrcavali v vlak za Makedonijo, je Tomaž poskušal pobegniti, a so ga ujeli in odpeljali v makedonsko kazensko taborišče. Po odsluženju kazni je bil poslan nazaj na Kosovo. S pomočjo radodarnosti železniške postaje, ki mu je podarila dve vstopnici za vlak, je prispel nazaj v Slovenijo.

Po vrnitvi v domačo državo se je zaposlil in nadaljeval s šolanjem. Leta 1993 je opravil izpit za poučevanje in vodil plezalne ter alpinistične tečaje. Da bi lahko še večkrat šel v planine, je opustil službo. Izbiral je vedno bolj nevarne poti, saj je dejal, da se na njih počuti najbolj živega.

S Himalajo se je prvič srečal leta 1994, ko se je s svojim znancem Stanetom Belakom Šraufom povzpел na Ganeš. Po tem je osvojil še veliko drugih himalajskih vrhov. Med svojo plezalno kariero je bil priča tudi smrti soplezalca Janeza Jegliča, ki ga je dobesedno odpihnilo na gori Nuptse. Od takrat naprej se je Humar na poti odpravljal sam.

Pri vseh nevarnostih v gorah bi človek pričakoval, da se bo Humar poškodoval pri planinarjenju, a nesreča ga je doletela na domačem dvorišču. Pri gradnji domače hiše je padel v odprtino za stopnice in si hudo poškodoval obe nogi. Več mesecev je preživel v bolnišnici in zdravniki so predvidevali, da bo do konca življenja ostal na invalidskem vozičku. Ta ideja Tomažu ni bila všeč in počasi, a vztrajno, je najprej shodil, nato spet začel plezati. Tako je leta 1997 osvojil eno najpomembnejših alpinističnih nagrad — zlati cepin.

Leta 2005 se je odločil, da bo že drugič osvojil vrh Nange Parbata. Vzpon so ljudje lahko gledali v živo in mu celo pošiljali sporočila. Pri plezanju pa ga je gora ukleščila in šest dni je sam čakal, da ga najdejo. Po tvegani reševalni akciji ga je s helikopterjem našla pakistanska vojska. Privezan na vrv je do pristanaka v baznem taboru visel s helikopterja. V zahvalo pakistanski vojski je Humar odprl fundacijo, s katero je nato v kraju Tašering nameraval odpreti novo bolnico.

Njegova alpinistična pot se je končala, ko je na stenah Langtang Lirunga še zadnjič poklical šerpo Jagata in mu rekel: »Jagat, ta je moj zadnji.« Tomaža so našli 14. 11. 2009, žal mu ni bilo pomoči. Pokopan je v Himalaji na prošnjo družine.

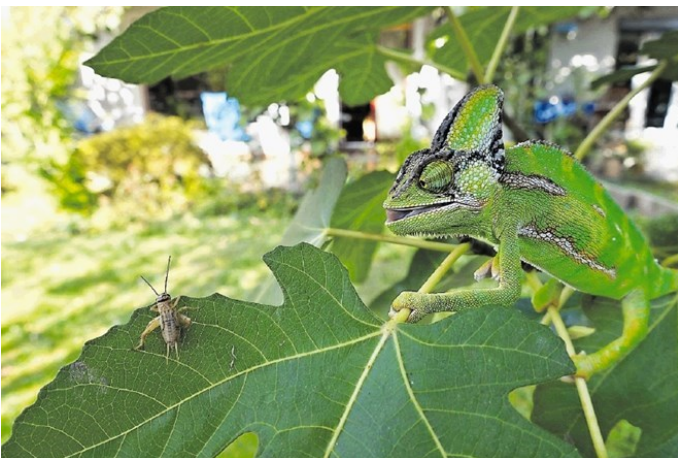
Tomaž je v času svojega življenja napisal knjigo z naslovom Ni nemogočih poti. Njegov sin in soimenjak Tomaž Humar je pri devetnajstih letih postal najmlajši človek, ki je prekolesaril svet.

Menim, da je Tomaž Humar poskrbel za večjo prepoznavnost Slovenije v svetu in bil človek velikih dejanj. Ko sem o njem prebrala vse zapise, sem lahko razbrala, da ni nikoli obupal in se je vedno boril do zadnje sekunde. Naštela sem lahko le nekaj dosežkov tega alpinista, v resnici pa jih je bilo še veliko več.

Tanja Petrović, 9. a

SLOVENSKA ZMAGA NA NATIONAL GEOGRAPHIC

Mladi fotograf Maj Kastelic je dosegel 1. mesto na natečaju revije National Geographic s svojim kameleonom po imenu Mango.

Maj je slikal svojega kameleona, kako se pripravlja, da bo pohrustal rjavkastega strička. Bil je zelo napet prizor, saj ga je ujel komaj trinajstletni Maj. Svojo fotografijo je poimenoval Tik pred zdajci in osvojil 1. mesto v eni od štirih kategorij. Na natečaju je bilo več kot 46. 000 fotografij več kot lani, zato je bila konkurenca zelo velika.

Maj se je odločil za sodelovanje povsem spontano. O tem natečaju je veliko bral v reviji National Geographic in se odločil, da bo tudi on poskusil. Mladi fotograf ni pričakoval tako dobre uvrstitve, saj je to prvo fotografiranje za natečaj. Za svojega kameleona se je odločil, ker ga živali zelo zanimajo. Po besedah fotografa, urednika fotografij in predsednika žirije je to eden težjih fotografskih izzivov, saj se živali ves čas hitro premikajo, so plašne in jih fotografova prisotnost moti. Majeve fotografija je bila zanimiva in napeta, ker se kameleon pripravlja na hiter napad za dobro malico.

Mednarodni natečaj je potekal v dveh delih. Najprej so fotografije ocenili in potem so še razglasili zmagovalce na mednarodni ravni. Ta zmaga je bila za Maja spodbudna za vnaprej. Pravi, da se bo udeležil še kakšnega fotografskega natečaja.

Zmage preostalih treh kategorij (Drzni si raziskovati, Neverjetnice, Divje počitnice) so si razdelili mladi fotografi iz Nizozemske, Kitajske ter Indije.

VIRI: <https://www.dnevnik.si/1042761760>

Taja Petrović, 7. a

IMPROVIZACIJSKA IGRA

Improvizacijsko gledališče se je začelo že v času Aristotela. Potem je za nekaj časa zamrlo, a je ponovno oživel v šestdesetih letih prejšnjega stoletja v Angliji. Igralci so umetniško obliko sprva uporabljali kot vaje za igralce konvencionalnega gledališča, šele kasneje pa se je tehnika razvila v svojstveno umetniško obliko.

Improvizacija je vrsta igre, kjer igralci delujejo spontano brez teksta. V vseh oblikah improvizacije igralci spontano razvijajo **dialog** in **gibe** med samo predstavo. Kljub temu, da takšna dramska oblika spominja na komedijo, pa so lahko vsebine improvizacij različne. Sodobna improvizacijska gledališča uprizarjajo tudi drame in celo tragikomične vsebine. Kratke gledališke družbene igre, s katerimi se ukvarja posebna zvrst improvizacijskega gledališča, imenujemo impro discipline. Gre za zvrst, ki pomaga mladim igralcem doživeti enkratno gledališko izkušnjo, ki razvija osebne tehnike in spretnosti, ki so potrebne v improvizacijskem, pa tudi v neimprovizacijskem gledališču. Igralec si mora zamisliti situacijo in jo odigrati, s čimer pridobi osnovne gledališke izkušnje, spozna odrski prostor in zakonitosti igranja v njem. Impro discipline so npr. TV dnevnik, sinhronizacija, žur, zmedeni psihiater itn.

V Sloveniji je improvizacijsko gledališče zaslovelo z Impro ligo. Gre za projekt, ki deluje v okviru Kulturno umetniškega društva France Prešeren Trnovo, potem ko je Impro ligo leta 1993 ustanovilo gledališče Ane Monro. Zamišljeno je kot prvenstvo v gledališki improvizaciji krajših prizorov, v katerem sodelujejo poleg igralcev tudi sodniki, občinstvo, povezovalc, beležijo pa se tudi točke in čas. Prvenstvo spominja na mešanico gledališča in športa. Cilj igre je, da ekipa prepriča občinstvo in sodnika s svojim kratkim prizorom. Posebnost tega gledališča je, da občinstvo pomaga igralcem pri izboru prostora, dogodka, čustva itn. Unikatni prizori in aktivno sodelovanje gledalcev privlači vsako leto veliko občinstva, ki se ob uprizoritvah izredno zabava.

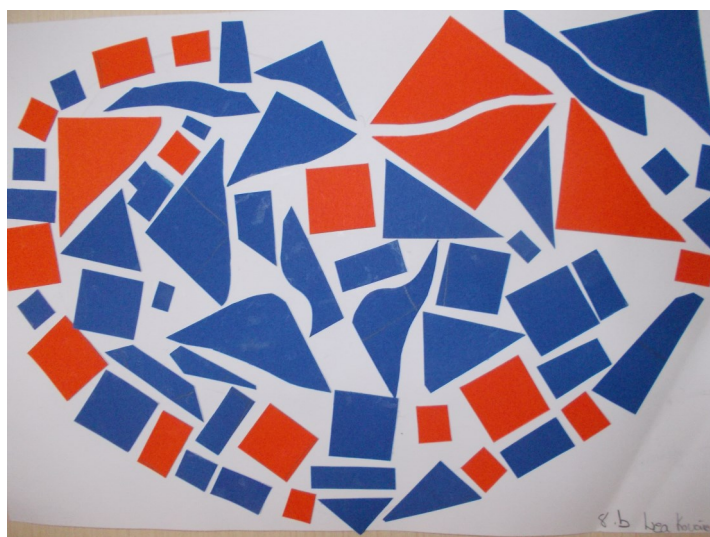
Sama že dve leti obiskujem improvizacijski krožek. Srečala sem se že z veliko izzivi, saj spontano nastopanje ni enostavno in zahteva veliko fizičnega in umskega napora. Poleg vsega tega pa moraš zelo dobro poznati svojo skupino in posameznike, biti odličen poslušalec drugih na odru in znati odreagirati na besede in dejanja drugih v pravem trenutku. Kljub temu, da me klasično gledališče bolj privlači, je improvizacija odlična tehnika za pridobivanje izkušenj in znanja ter možnost, da se izrazim skozi igro.

Ana Đukić, 8. a

Viri:

https://sl.wikipedia.org/wiki/Improvizacijsko_gledali%C5%A1%C4%8De

Impro discipline, www.cms.siel.si/documents/109/docs/impro-discipline.docx

FILM 2012

Pred stoletji so nam Maji zapustili koledar, v katerem je bil predviden konec sveta. 21. decembra 2012 je majeovski koledar prišel do konca svojega 13-letnega cikla, po tem datumu ni ničesar več. To seveda poraja vprašanje: Če se koledar ne nadaljuje, potem tudi nas ne bo več? Seveda pa lahko ugibamo, da Maji niso imeli potrebe po nadaljevanju koledarja. Ker smo sedaj leta 2017, vemo, da nismo doživeli konca sveta.

Zamiselnost za film 2012 se je porodila scenaristu, producentu in skladatelju Haraldju Kloserju, ob pomoči Ronalda Emmericha. Skupaj sta preučevala vse možne teorije za zgodbo. Kloserju je bilo ključnega pomena, da bi se 2012 razlikoval od drugih filmov katastrofe. Pri tem je bilo pomembno ustvariti like, ki bi lahko po svoji osebnosti mentalno preživel vse to dogajanje.

V filmu izstopa predvsem ta pomembnost družine. Ne glede na to, ali je družina razdrta, bi še vedno skrbela en za drugega. Mislim, da sta režiserja opravila imenitno delo pri pisanju scenarija, izbiranju gledalcev in oblikovanju likov ter pri oblikovanju filmov v skoraj realno situacijo. Ob gledanju filma se počutim, kot da bi bila tam. Poleg tega pa vsi umetno narejeni efekti izgledajo resnično. Včasih se res vprašam, kako jim je to uspelo narediti ali pa kje so to snemali. Ne samo, da je film poln katastrof, ampak je tudi žalosten in hkrati navdihujoč. Jaz vam priporočam, da si ga ogledate.

Kristina Hrast, 9. b

ŠAH

Šah je igra na igralni deski za dva igralca. Šteje za miselno namizno potezno igro z dolgo tradicijo in visoko ravni organiziranosti po celem svetu, saj se odigravajo tako državna, celinska kot svetovna srečanja, kakršna je šahovska olimpijada, ki se odvija vsaki dve leti. Igra ima preprosta pravila in spoštljivo tradicijo. Za igranje je potrebna šahovnica s 64 črno-belimi polji in 6 različno močnih in različno gibajočih se figur. Vsak igralec ima na začetku 16 figur, razporejenih po določenem vrstnem redu zrcalno nasproti. Prvi na potezi ima bele in drugi črne figure. Cilj igre je odvzeti figuro kralja nasprotni strani.

Šah naj bi nastal okoli leta 570. Pri tej trditvi se avtor opira na neki perzijski ep, ki je slavospev indijskemu kralju Sriharišu (618-650). V tem epu obstaja med drugim tudi stih:

V njegovem času ni bilo drugih vojn

razen tistih na osemvrstnih ploščah.

Šah je bil včasih le za bogate in plemiške sloje, ki so igri namenili veliko časa in nasprotniku veliko časti. Šah naj bi se širil z evropskih tal preko Azije in Amerike ter Avstralije in iz Evrope v Afriko, kjer so šah igrali kolonisti in bogati veleposestniki. Igrali so ga vsi vladarji na svetu, saj so s tem prikazali svoje strateške sposobnosti in kako znajo priznati poraz.

V Sloveniji je svoje delo po drugi svetovni vojni takoj obnovil Šahovski odbor Slovenije in že ob prelomu 1945/46 v Ljubljani priredil turnir osvoboditve, kar je pomenil nov začetek za šahovsko zgodovino Slovenije.

Turnirji po svetu so nato znova zažareli in bili nova destinacija velemejstrskih šahistov. Turnirji so privlačili mnogo novinarjev in turistov in celo nekaj pomembnih državnih voditeljev. Velemejstri so se nato preizkušali z igro proti trem in celo z obrnjenim hrbtom (brez pogleda na šahovnico). Zmagovalci so nato dobili denarno nagrado in večno slavo. Šah je s tem zažarel po celotnem svetu.

Tudi dandanes poznamo par šahovskih velemejstrov. To so znameniti Slovenski Marjan Šemrl, Vesna Rožič, Jana Krivec, Branko Masleša... Tudi izven meja so velemejstri šaha: Viswanathan Anand, Vladimir Kramnik, Veselin Topalov, Rustam Kasimdzanov...

David Sedmak, 8. b

PITCH PERFECT

Dolžina: 112 min

Leto: 2012

Država: ZDA

Scenarij: Kay Cannon po knjigi Mickeya Rapkina

Režija: Jason Moore

Igrajo: Anna Kendrick, Rebel Wilson, Brittany Snow, Anna Camp, Skylar Astin, Elizabeth Banks, Adam DeVine, Ester Dean, Alexis Knapp, Ben Platt, Hana Mae Lee, Kelley Jakle, Shelley Regner, John Michael Higgins, Kether Donohue, Utkarsh Ambudkar, Freddie Stroma.

Pitch Perfect je glasbeni film, v katerem se a cappella skupina Barden Bellas spopada na tekmovanjih.

Becca Mitchell je glasbenica, ki je prišla na univerzo Barden. Čeprav si ona raje želi nadaljevati z glasbo v Los Angelesu, ji oče tega ne pusti. Aubrey Posen in Chloe Beale sta članici Barden Bellas. Po nesreči na tekmovanju sta izgubili vse članice, zato sta začeli iskati nove. Najprej jima ni šlo najbolje, a potem so pripravile avdicijo in so sprejele vse, ki so prišle, tudi Becca. Veliko so se pripravljale, ker je Aubrey hotela, da je vse popolno in da končno zmagajo na tekmovanju. Ni ji uspevalo prav dobro, morale so peti določene pesmi in nositi oblačila, kot so jih vedno v tej skupini. V filmu nastopa še ena skupina Treblemakers, ki pa je zelo dobra. V njej so bili samo fantje, vključno z Beccinim prijateljem Jessejem. Ko se je tekmovanje začelo, one še niso bile pripravljene. Voditelj je že vedel, kaj bodo pele in v kaj bodo oblečene, zato ni bil presenečen. Seveda so zmagali Treblemakers.

Spet so začele vaditi za naslednje tekmovanje. Aubrey ni poslušala nobenih predlogov, ki so jih dajale druge članice, ker je bila prepričana, da bodo vseeno zmagale. Becci že na začetku ni bila všeč pesem, hotela je, da se zabavajo. Sredi njihovega nastopa je začela Becca peti se neko drugo pesem, da bi popestrila nastop. Druge so bile zmedene, ker niso vedele, kaj počne, a so nastop vseeno izpeljale dobro, čeprav niso zmagale. Vse so bile jezne nanjo, še posebej Aubrey. Becca je rekla, da ji je dovolj in je odšla. Druge so začele naprej vaditi, a so ugotovile, da rabijo Becco. Zato so jo prosile, da pride nazaj. Prišla je nazaj pod pogojem, da skupaj izberejo pesem, da se zabavajo na tekmovanju in da Aubrey posluša tudi druge nasvete. In res jim je bilo zabavno — skupaj so izbrale pesem, oblačila in tudi na vajah so se zabavale.

Kmalu je prišlo zadnje tekmovanje. Voditelj ni bil prav vesel njihovega nastopa. Še preden so začele, je vedel, da bo dolgčas. A so ga presenetile, bilo je zabavno, zanimivo in še zabavale so se. Bilo jim je všeč, tudi Aubrey. In na koncu so tudi zmagale.

Ta film mi je bil zelo všeč, ker imam tudi sama rada glasbo in vedno sem si želela ogledati ta film. Zelo je zanimiv, zato vam priporočam, da si ga ogledate. Ogledate si lahko tudi Pitch Perfect 2. Letos bo prišel tudi Pitch Perfect 3. Jaz si še nisem ogledala Pitch Perfecta 2, zato vam ne morem povedati, kakšen je, čeprav mislim, da bo tudi ta zelo dober.

VIRI: <http://www.imdb.com/title/tt1981677/>

Taja Petrovič, 7. a

KRVAVETI NA PAPIR

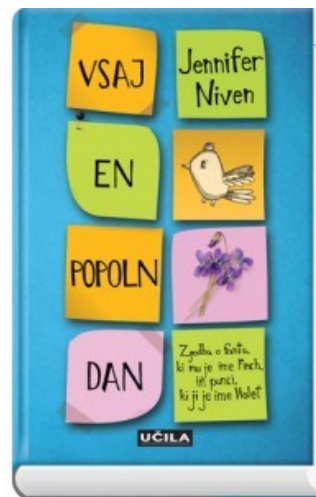
Naslov: VSAJ EN POPOLN DAN

Avtorica: Jennifer Niven

Prevajalka: Ida Sternad

Založba: Učila International, d. o. o

Leto izdaja: 2015

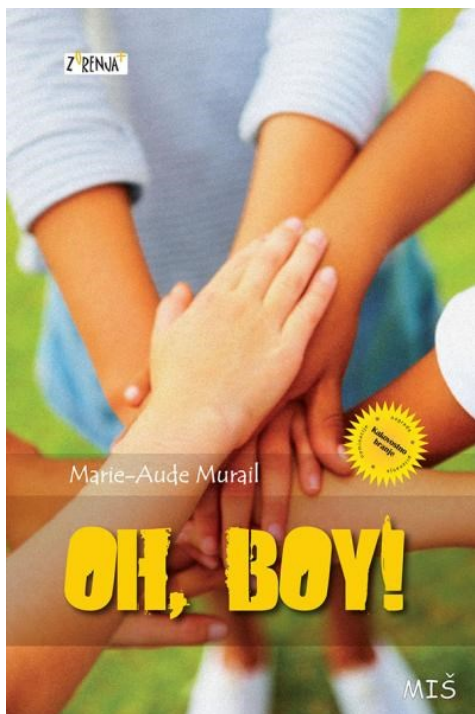
Roman Vsaj en popoln dan je mladinsko leposlovno delo, ki pa pritegne tudi odrasle. Originalni naslov je *All the bright places*. Ima 342 strani in je sestavljen iz treh delov, ki so razdeljeni na poglavja. Kot prvoosebna pripovedovalca se menjata glavna književna like Violet in Finch. Vsebina je resničnostna in delno avtobiografska. Knjiga Vsaj en popoln dan ni prva, ki jo je avtorica izdala, pravi pa, da je to prva knjiga, v katero je vnesla delček sebe, in kot je nekoč dejal Paul Gallico, krvavela na papir in s tem vzpostavila posebno vez z bralcem.

V zgodbi se dotakne tem, o katerih neradi govorimo. Samomor, duševne bolezni, depresija. To vplete v običajno, kolikor se mu lahko tako reče, srednješolsko okolje. Zelo všeč mi je, da se globoko poglobi, ne samo v glavni osebi, ampak tudi v stranske, na prvi pogled plitve osebnosti. Morda prav zaradi bogatega in razgibanega dogajanja, ki ves čas teče naprej, a nikoli ne povozi čustev in metaforike, knjige ne moreš odložiti. Avtoričin bogat slog pisanja pritegne bralca in mu da ravno dovolj snovi za razmislek ob branju. Glavna zgodba se vrti okoli Fincha in Violet, ki se prvič srečata, ko na vrhu šolskega zvonika oba spoznata, kako tanka je nit med biti in ne biti. Knjiga pa nam sporoča veliko več kot le probleme, veselje in tragiko ljubezenske zgodbe. Odlično je orisano okolje, družba, ki še zdaleč ni popolna in ima tudi sama mnoge težave. Spomni nas, da nismo edini v stiski, nismo edini, ki živijo pod lažno fasado popolnosti ali vsaj navidez ne strti. Ta roman je eden redkih, v katerem se najde vsak bralec in to dokazuje, da je avtor odlično opravil nalogo. Odlično so svojo nalogo opravili tudi oblikovalci. Posrečene risbice, ki označujejo tri dele knjige in naslovnica čudovito dopolnijo zgodbo in se skladajo z njeno vsebino.

Guardian je delo označil kot naslednje Krive so zvezde. To že samo pove vse. Jaz v knjigi nisem našla slabosti. Morda za konec le majhen nasvet – pri branju imejte v bližini robčke.

Urša Mati Djuraki, 9. b

OH, BOY!

Knjiga »Oh, boy!« je mladinski roman. Avtorica te knjige je Marie-Aude Murail. Knjigo je izdala založba MIŠ, spada v zbirko Zorenja, leta 2013 pa je bila izdana. Osvojila je mnoge nagrade za kakovostno branje, poleg tega pa tudi Pionirsko zlato hruško.

»Oh, boy!« je realistični mladinski roman, ki sicer govori o resnih temah in težavah najstnikov, a je v zgodbo vpeljan tudi humor, kar branje naredi mnogo bolj zabavno, zanimivejše in manj stresno. Zgodba najprej predstavi tri otroke, ki jim je pred kratkim umrla mama. Prepuščeni so socialnemu varstvu in ljudem, ki bi jih lahko posvojili. Ob dogajanju znotraj knjige vzdušje ostaja napeto in dogajanje se vedno bolj zapleta. Ne vedo, kdo jih bo vzel pod oskrbo in kdo ne. Vzdušje v knjigi je večino časa napeto in kot bralka sem nestrpno pričakovala razplet.

Knjiga me je že od začetka z zanimanjem popeljala skozi pripoved, a sem med zgodbo naletela na stvari, ki mi niso bile prav všeč. Ko je pisateljica opisovala sojenje oziroma dogajanje s sodnico, me je med napetostjo in stanjem najstnikov in otrok begalo preveč natančno opisovanje sodnice in njenih navad.

Kljub temu zgodba vsebuje napete in aktualne dogodke, pri tem pa tudi odgovori na kakšna še nezastavljena vprašanja najstnikov. Govori o mnogih težavah in problemih zdajšnje mladine in mojih vrstnikov. Tudi sama sem se kdaj pa kdaj lahko poistovetila z glavnim junakom te zgodbe ter z drugimi književnimi osebami.

V knjigi se trije otroci spopadajo z resničnostjo in pridobivajo nove skrbnike. Edina sorodna veja, ki jim je še ostala, sta zdravnica Jossiane ter nenavadni polbrat Barthelemy. Vsak od njiju ima dobre in slabe lastnosti, a oba si želita končati to odločanje in nato ravnati po vetru.

To knjigo priporočamo vsem najstnikom, ki so kdaj naleteli na kakšne težave, ter tudi drugim, ki jih to področje zanima. Slikovnega gradiva knjiga nima, a si je vseeno lahko predstavljati slikovito in razburkano dogajanje.

Knjiga ima velik pomen za dandanašje otroke in najstnike. Bralcem te knjige lahko veliko pove in jim da misliti. Veliko podobnih problemov, ki so omenjeni v knjigi, ima tudi precej najstnikov, zato jim ta knjiga pokaže vsaj en način premagovanja teh skrbi. Lahko pomaga marsikomu, zraven tega pa je to odlična knjiga za vsakogar, ki rad bere.

Maja Režonja, 9. b

ANOTHER

Another (a) je anima, ki je nastala po romanu. Serija z dvanajstimi epizodami se je začela predvajati leta 2013, njen avtor pa je Yukito Ayatsuji. Anime so znane po raznolikosti svojih žanrov, Another pa se najbolj dotika trilerja ter grozljivke.

Zgodba je precej kompleksna, a zelo dobro razložena, kar jo zelo odlikuje. Postavljena je v šolsko okolje in prikazuje življenja najstnikov, zaradi česar je za mojo starost zelo aktualna.

Serija pa je veliko več kot zgolj vsakdanja zgodba o najstniškem življenju: ko namreč Kouichi pride na novo šolo v majhnem mestu na Japonskem, takoj opazi nekaj nenavadnega v svojem razredu. Vsi njegovi sošolci se obnašajo, kot da ne vidijo ene izmed učenk, ki čez oko nosi nenavadno prevezo.

Kljub svarilom, da naj se skrivnostne Misaki Mei izogiba, se radovedni Kouichi z njo poveže. Skupaj začeta odkrivati resnico o legendi skrivnostnega razreda. Kouichi mora odkriti, kdo sploh je Misaki Mei in kaj je narobe z njenim desnim očesom ter razrešiti uganko o krutih smrtih v razredu, ki nikakor ne morejo biti naključne.

Čprav sem na začetku dvomila v to, kako grozljiva anime je, so me hitro prepričale nenavadne stvari, ki so se dogajale, presenetljivi preobrati in hladna groza, ki z vsako epizodo narašča.

Zelo všeč so mi bile tudi osebe, ki so bile življenjske, a kljub temu zelo unikatne.

Zgodba je bila dobro stopnjevana in smiselna, dogodki so vrhunsko nanizani, konec pa me je presenetil, saj je bil pomirljiv, kar pa za anime ni značilno.

Viri: [https://www.google.si/search?](https://www.google.si/search?q=another+anime&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEWjk9O7y04rTAhWIRhQKHYZNB8wQ_AUIB&biw=1280&bih=855#imgrc=9IljucSjc7Zj_M:&spf=200)

[q=another+anime&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEWjk9O7y04rTAhWIRhQKHYZNB8wQ_AUIB&biw=1280&bih=855#imgrc=9IljucSjc7Zj_M:&spf=200](https://www.google.si/search?q=another+anime&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEWjk9O7y04rTAhWIRhQKHYZNB8wQ_AUIB&biw=1280&bih=855#imgrc=9IljucSjc7Zj_M:&spf=200)

[q=another+anime&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEWjk9O7y04rTAhWIRhQKHYZNB8wQ_AUIB&biw=1280&bih=855#imgrc=9IljucSjc7Zj_M:&spf=200](https://www.google.si/search?q=another+anime&source=Inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEWjk9O7y04rTAhWIRhQKHYZNB8wQ_AUIB&biw=1280&bih=855#imgrc=9IljucSjc7Zj_M:&spf=200)

Neva Accetto Vranac, 9. b

MODRA LAGUNA

Modra laguna je film o fantku in punčki, ki odraščata na samotnem otoku. Film so posneli leta 1980. Režiser filma je Randal Kleiser, ki ima za sabo tudi nekaj drugih uspešnic, kot so Briljantina, Navigator in Beli ocnjak. Igralka Brooke Shields, ki igra v filmu Emely oziroma Meline, in Christopher Atkins, ki igra Richarda, sta punčka in fantek, ki odraščata skupaj in sama na malem otoku sredi ničesar.

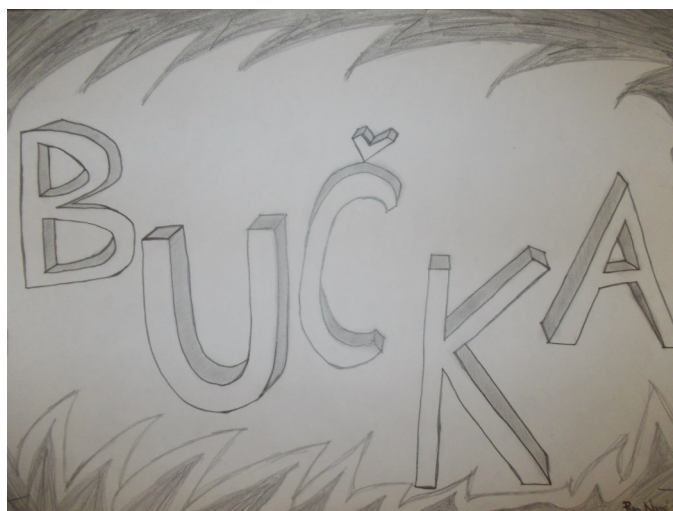
Emely je bogatašinja, ki z mamo pluje po morju, med posadko pa je mladi Richard. Ladjo neke noči, ko je huda nevihta, pogoltne med valove. Preživita samo Emely, Richard ter nek pijanček. Ko prispejo na otok, si postavijo zavetje in tam prebivajo nekaj tednov, nato pa kar naenkrat ugotovijo, da niso sami na otoku. Tam je bilo neko ljudstvo, ki je sežigalo ljudi ob svojih nenavadnih obredih. Hitro se odločijo, da se bodo preselili na drug stran otoka. Tam si naredijo prav lepo in varno zavetje.

Nekega jutra pa Emely in Richard najdeta »strica« mrtvega na plaži. Od takrat sama živita na otoku. Pri kakšnih 15 letih pa se med njima začnejo razvijati ljubezenske težave. Spoznavati začneta svoje telo. Nato dobita tudi otroka in ko se zdi, da je vse v redu, gresta nekega dne po sadje s čolnom na drugo stran otoka. Tam njun otrok, ki je star kakšni dve leti, nabere neke jagode, ki so strupene, a onadva tega ne veda. Ko pa Richard nabira sadje, otrok odveže čoln in Lily gre v strahu za njim v čoln. Ker pa sta bila že precej oddaljena od obale, ko ju je Richard zagledal in zaplaval. Za njim pa je plaval beli morski pes. Richard mu je komaj ušel, a ko se končno znebijo morskega psa, vidijo, da nimajo vesel in da so obtičali na morju. Neko jutro pa Lily zagleda dojenčka, kako je strupene jagode in zato, ker veda, da bo njun otrok umrl, pojesta še onadva vsak pest teh jagod.

Na koncu jih najde mimoidoča ladja, s katere vidijo, da sta mrtva, a ugotovijo, da dojenček ni umrl, zato ga vzamejo na krov. Kmalu zatem pa tudi ta ladja potone in mama, ki ima punčko z Richardom, pride do tega otoka in najde zavetje, v katerem so prej živeli oni. To pa je že nastavek za nadaljevanje filma z naslovom Vrnitev v plavo laguno.

Lara Umek, 7. a

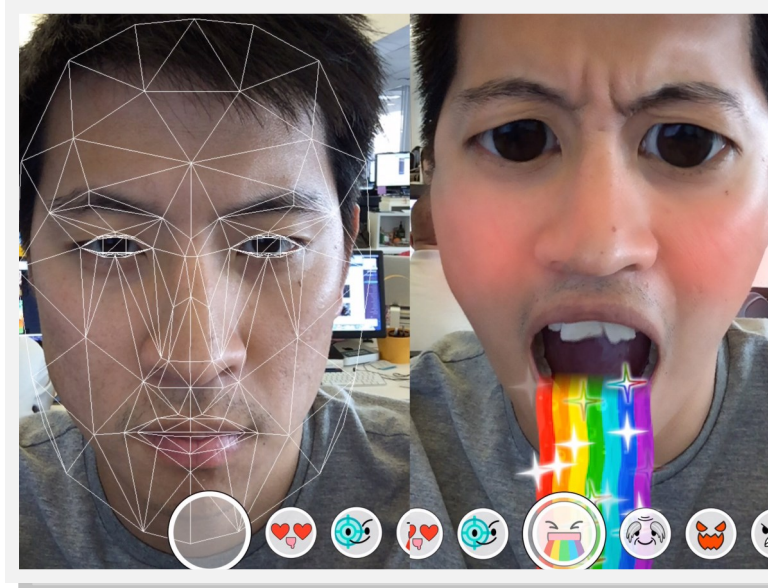
Viri: <http://mojtvportal.si/film/1513/modra-laguna.aspx>

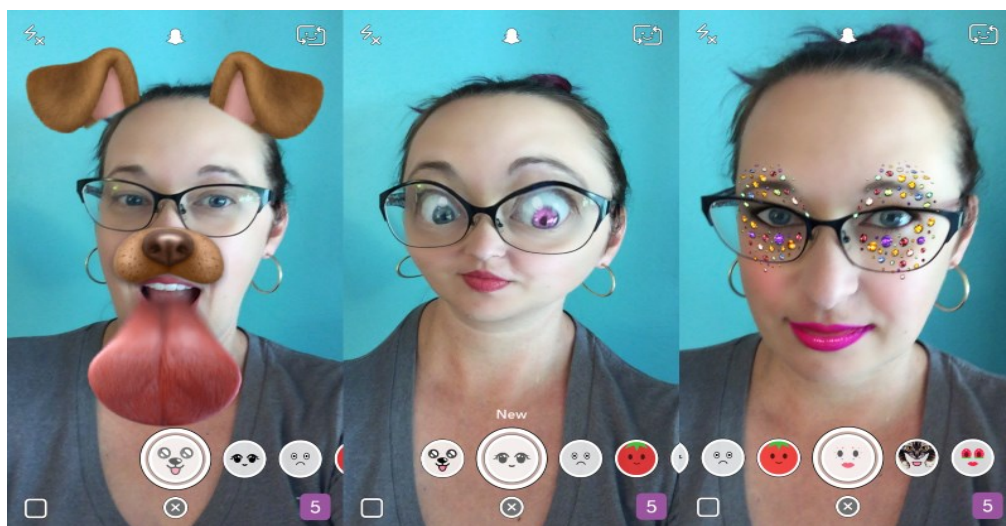
Snapchat je ...

Piše: Veron Bilali, 9. b

Snapchat je aplikacija za pametne telefone in tablice, ki uporabnikom omogoča hitro privatno komuniciranje s pošiljanjem fotografij, videoposnetkov in sporočil. Sporočila, ki ga prejmemo ali pošljamo prijatelju, se v Snapchatovem žargonu reče snap, ki je ameriški slengovski izraz za hitro slikano fotografijo. Fotografijam in videoposnetkom je pred pošiljanjem prijateljem mogoče dodati napise ali označiti (tagati) in vključiti posebne učinke ter jih ozaljšati s svetlobnimi filtri in barvami. Posebnost sporočanja z aplikacijo Snapchat je, da je ogledovanje prejetih sporočil omejeno. Ko poročilo

odpremo, se vklopi štoparica in začne odšteti čas, ampak če komu pošljemo snap, si mi lahko izberemo, za koliko časa hočemo, da se snap zavrti. Sporočilo si lahko ogledamo samo še enkrat. Izjema je posebna vrsta sporočila, ki se imenuje My Story, ki si jo lahko v 24 urah ogledamo neomejeno. Slike, fotografije in sporočila lahko tudi zamrznemo (Screenshot) in shranimo. Na snapchatu imaš memorije (My memories), kjer si lahko shraniš snape, ki jih slikaš. Ko posnameš videoposnetek, se kvaliteta zelo poslabša zaradi filtrov. Snapchat ima vizualne efekte, ki jih lahko damo na slike, da lahko izgledamo npr.

kot vesoljec, pes, zajec itd. Lahko vklopiš GPS in ti najde lokacijo, kako hitro potuješ in kakšna je temperatura. Za vsako fotografijo in videoposnetke dobiš točke. Največ možnih točk je 10 milijonov in čim več točk dobiš, bolj postaneš znan.

Vir: https://www.google.si/search?q=snapchat+dog+filters&source=inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiov63f6q3TAhWKJcAKHc6zC8EQ_AUIBigB&biw=1680&bih=920#tbn=isch&q=snapchat+filters&imgrc=PaAtjEogjh7VEM

Vir: https://www.google.si/search?q=snapchat+dog+filters&source=inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiov63f6q3TAhWKJcAKHc6zC8EQ_AUIBigB&biw=1680&bih=920#tbn=isch&q=snapchat+filters&imgrc=DMr17CF972E2OM

Vir: https://www.google.si/search?q=snapchat+dog+filters&source=inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiov63f6q3TAhWKJcAKHc6zC8EQ_AUIBigB&biw=1680&bih=920#tbn=isch&q=snapchat+filters&imgrc=DMr17CF972E2OM

Vir: https://www.google.si/search?q=snapchat+dog+filters&source=inms&tbn=isch&sa=X&ved=0ahUKEwiov63f6q3TAhWKJcAKHc6zC8EQ_AUIBigB&biw=1680&bih=920#tbn=isch&q=snapchat+filters&imgrc=DMr17CF972E2OM

SOBE POBEGA

KAJ JE SOBA POBEGA?

Soba pobega je opremljena soba z večimi ugankami in skrivnostmi. Popelje te daleč v čas. Igra traja od 60 do 90 minut in če v tem času ne prideš skozi uganke do ključa, da odkleneš sobo, avtomatično izgubiš. Na vsake toliko časa pa ti voditelji igre namignejo, če se znajdeš v težavah.

OD JAPONSKE DO LJUBLJANE

Prvo sobo pobega je razvil 34-letni Takao Kato. Organiziral jo je za zabavo in sprva je prišlo kakšnih sto ljudi. Kmalu zatem se je igra začela širiti v Azijo in drugod po svetu. Da bi bila igra še bolj pestra, pa so jo omejili na 60 do 90 minut s še bolj pestrimi ugankami in izzivi. Tudi po Sloveniji je nekaj teh sob. Ena od teh je tudi Alkimistova soba, ki sta jo ustvarila Marko Mavec in Luka Bekš.

BRILIJANTNA ZAMISEL

Taka Okato je zdaj uspešen lastnik podjetja Scrap. Sprva se je domislil igre, ki bi tiste, ki cele dneve preživijo doma za igrami in konzolami, spravil ven, da bi igre prestavil v resničnost. Zdaj je že več milijoni ljudi preizkusilo to sobo in vsi so bili navdušeni. Takao pa pomaga tudi pri ustvarjanju risanke Anime in stripa Manga.

ZA ISKALCE IZIVOV

Prostori za hišo pobega so različno veliki, opremljeni in zahtevni. Takao pravi, da ljudi najbolj pritegne prav to, da morajo sami raziskovati in logično razmišljati. Igro pa lahko igrajo vsi. Od otrok do babic in dedkov.

Tudi v Ljubljani najdemo kar nekaj sob pobega. Lahko bežimo iz okupirane Ljubljane, iščemo skrivnostni napoj ali pa raziskujemo Davincijevo skrivnost.

Sobe pobega so prilagojene tudi otrokom. Soba pobega, ki je prilagojena otrokom, je tudi v Ljubljani in se imenuje Soba čudes.

Lara Umek, 7. a

Moja sreča

Sedim pri oknu in premišljujem o sreči. Sprašujem se, čemu pravimo sreča, kdaj sem resnično srečen in kaj je tisto, kar me v resnici osrečuje. V trenutku me prešine misel in ugotovim, da smo ljudje velikokrat nesrečni, ker se sploh ne zavedamo, da smo v resnici srečni.

Tudi sam spoznavam, da sem srečen, pa se tega vse prevečkrat niti ne zavedam. Čisto samoumevno se mi zdi, da imam topel dom in nadvse skrbna starša. Pa ni! V resnici je to gromozanska sreča.

Ko vidim na cesti dečka mojih let, ki ga na invalidskem vozičku pelje njegova mama, spoznam, da imam neizmerno srečo, da sem zdrav.

Ko gledam televizijo in številne begunce spoznam, da imam srečo, ker živimo v miru.

Bolj ko premišljujem, vse bolj ugotavljam, da se skriva sreča tudi v čisto vsakdanjih stvareh, le opazimo je ne.

Tako sklenem, da ne bom več tarnal zaradi nepomembnih stvari, se pritoževal, da nimam sreče in se morda celo jezil. Le oči sem moral odpreti in videti, kako zelo srečen sem.

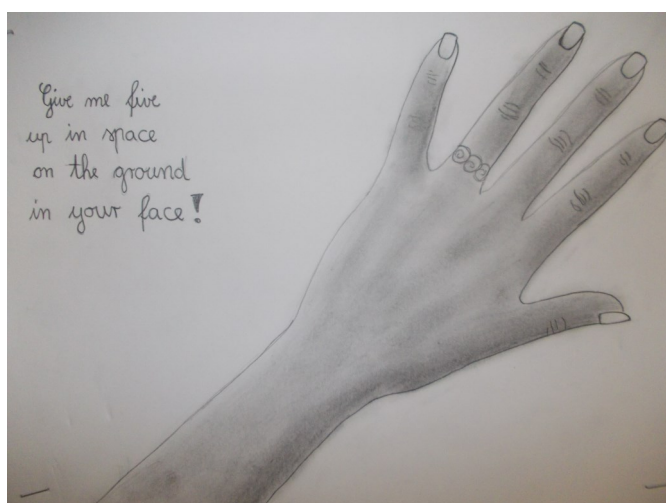
Mark Lunder, 5. a

MED ODMORI

Odšteval sem zadnje minute do začetka odmora. Čas je tekel zelo počasi. In končno je zazvonil zvonec za začetek odmora.

Pospravil sem zvezke in stekel na stranišče. Po hodniku sem tekel kot podivjan, ker sem moral na veliko potrebo. Pred straniščem je bila dolga vrsta. Čakal sem in čakal, ko sem končno prišel na vrsto. Zazvonil je zvonec, ki je naznanil začetek četrte ure. Hotel sem odpreti vrata stranišča, pa ni šlo. Voda iz stranišča se je dvigala. Kmalu sem skoraj plaval v vodi. Celo moško stranišče je bilo polno vode. Kar naenkrat je pisoar začel vse srkati vase. Vključno z mano. Skoraj bi me pisoar posrkal, a sem ugotovil, da sem le sanjal cel odmor in zato nisem šel na stranišče.

Odpravil sem se na svoje mesto in zopet zaspal.....

Gabriel Montanič

O ubogem fantiču, ki obogati

Nekoč, pred davnimi časi, je živel v samotni vasi deček z imenom Stanko. Stanko je bil vesel in srečen fant. Rad je imel svojo družino, živali in naravo.

Nekega dne so mu starši rekli, da mora iti na polje po krompir. Seveda pa niso imeli velikega polja, saj so bili bolj revni. Na poti do polja je začelo grmeti in začel je padati dež. Ni vedel, ali bi nadaljeval ali bi šel nazaj. Brž je začel misliti, a ni toliko dolgo mislil, saj je vedel, da če ne gre po krompir, bodo še stradali 5 dni in 5 noči. Ko je prišel do polja, je hitro začel nabirati krompir. Po dolgem času je končno nehal nabirati, a ko je nehal nabirati, je bila že noč. Odločil se je, da bo prespal zraven polja. Naslednjega sončnega jutra se je zbudil. Vstal je in se odpravil domov. Opazil je, da krompirja sploh ni več. Njegov nasmeh se je hitro obrnil. Ko se je obrnil, da bi prišel domov praznih rok, se je zmedel. Ni vedel, v katero smer mora iti. Po kratkem razmisleku se je odločil, da bo šel proti vzhodu. Po urah hoje je bil zelo utrujen in rabil je vodo. Kar naenkrat je zagledal veliki kamniti zid. To je bil grad. Brž je stekel do velikih lesenih vrat in potrkal. Poskusil je še enkrat. In še enkrat. Končno je ven prikorakal mož. Spustil ga je v grad in ga odpeljal h kralju. Stanko je povedal svojo zgodbo. Prijazen kralj mu je dal vodo, zraven pa še 7 čarobnih žitnih semen. Stanko ni moral biti še bolj vesel. S kočijo so ga odpeljali k njegovemu domu. Mama, oče in sestra so bili videti zaskrbljeni, a ko so ga videli, so se njihovi žalostni obrazi obrnili v srečne. Trdno so ga objeli in se zahvalili kralju. Čez par let je Stanko postal pravi delovni kmet. Priskrbel je 7 hlebcev kruha na dan, zato se je mama odločila, da bodo začeli prodajati kruh revnim.

Tako sta Stanko in njegova družina obogatela. S tem denarjem so zgradili grad in vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Svit Uran Oblak, 5.a

ČRNI MOŽ S ČAROBNO KARTO

Pred davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami, je živel Črni mož. Ta mož pa je imel čarobno karto, za katero nikoli nismo vedeli, kako jo je dobil. No, zdaj pa začnimo z zgodbo.

Črni mož je bil brezdomec, a je bil zmeraj srečen. Ljudje niso mogli ugotoviti, kako je bil Črni mož zmeraj tako vesel, potem pa je nekega dne ljudem povedal o svoji čarobni karti. Ta karta ni zaman imela imena čarobna, namreč zmeraj, ko bi rekel hokus pokus miza, bi se pojavila miza. Če pa bi izgovoril drug predmet ali vse možne stvari, bi se te prikazale.

No, ko so ljudje izvedeli o čarobni karti, so jo vsi hoteli imeti. Ponujali so tone denarja, zlata in biserov, vendar Črni mož svoje čarobne karte ni dal nikomur.

Nekega dne čez par let pa je v mesto blizu vasi, kjer je živel Črni mož, priletel krvoločni zmaj, po imenu Vartomol. Proti zmaju so se borili vsi možni, še princ se je boril proti zmaju, ter vojska okostnjakov, a zmaja ni mogel premagati nihče. Vsi meščani so bili obupani, da bodo morali za vedno vladati zmaju Vartomolu. Potem pa se je neki meščan, ki je včasih živel v bližnji vasi, spomnil Črnega moža. Meščan se je hitro odpeljal v vas in poiskal Črnega moža. Povedal mu je za vse, kar se dogaja v mestu in ga prosil za pomoč in Črni mož je privolil.

Vsi meščani so Črnemu možu hoteli dajati orožja, a Črni mož orožja ni hotel vzeti, ker jim je govoril, da ima boljše orožje. In ko sta bila Črni mož in zmaj pripravljena za borbo, je Črni mož iz svojega žepa potegnil karto ter zlahka zmaja uničil za vedno.

Po temu dogodku so bili meščani Črnemu možu zelo hvaležni in so mu ponujali, da se preseli v graščino. Črni mož pa tega ni sprejel in je v majhni vasi živel srečno do konca svojih dni.

Ožbej Stanko, 5. a

O BREZDOMCU, KI JE POSTAL MILIJONAR

Za dvanajstimi ulicami in za devetimi drugimi brezdomci je živel brezdomec, ki ni bil nič kaj drugega od ostalih brezdomcev, razen to, da je rad ubijal živali.

Enkrat mu je čudni mož rekel: »Če mi boš ubil te živali na listu, dobiš celo vrečko čipsa.« Brezdomec je bil navdušen, saj je za brezdomce vrečka čipsa veliko. In dogodivščina se prične.

Prva žival na listu je bila mravlja, brezdomcu se zares ni svitalo, zakaj je bila mravlja na tem listu. In je ubil mravljo.

Naslednja žival na listu je bila zajec. Brezdomec ni vedel, kje in kako bo našel zajca, a tam je videl, da se je čarovnik (fake) sprehajal po ulici in ga je brezdomec napadel, ker je vedel, da imajo fake čarovniki vedno zajce. Najprej je rekel, če mu, prosim, da enega izmed zajcev in čarovnik (fake) je rekel: »NE.« Brezdomec je potem rekel: »Potem te bom pa ubil.« Čarovnik (fake) je vedel, da so lahko brezdomci včasih psihoti, zato mu je dal enega od zajcev, brezdomec ga je potem ubil.

Četrta žival na listu je bila lev, brezdomec je bil do konca odštekani, a po treh urah se je končno pomiril. Poklical je svojega brezdomca, ki je ponavadi sedel in spal zraven njega, in ki je svoj zadnji denar porabil za džip, zato ga je lahko odpeljal v Afriko. In sta šla v Afriko.

Ko sta prispela tja, sta bila sestradana, zato sta pojedla ostanke pice, ki jo je nekdo vrgel v smetnjak. Ko je bilo kosila konec, je brezdomec iskal leva in ga je našel. Ko je zaspal, ga je ubil tako, da mu je dal svoj čevelj na nos.

Ko se je vrnil nazaj v Slovenijo, je najprej skočil na svoj kotiček pločnika in zaspal. Ko se je zbudil, se je spomnil na list. Pogledal ga je in na njem je pisalo kar nekaj bednih besed in našel je besedo – zmagal si. Šel je do moža, ki mu je ponudil vrečko čipsa, a potem je brezdomec malo pomislil in ugotovil, da sploh nima rad čipsa. Zato ga je prodal dečku za 2,00 EUR in s tema dvema euroma si je kupil srečko za Jackpot in je zmagal – dobil je 100.000,00 EUR. **Tilen Topolšek, 5. a**

Med odmorom

Po koncu slovenščine se je začel odmor. S prijatelji smo odšli v knjižnico. Izposodili smo si knjige, ko smo odšli, se je na šolskem igrišču zeleno zabliskalo. Stekli smo k oknu. Videli smo moškega, oblečenega v črn plašč in v roki je držal čarobno palico. Bil je čarovnik, ki je malo prej čaral. Odhiteli smo v razred in vsem hitro povedali, kaj se je zgodilo, a nam niso verjeli.

Že isti trenutek je čarovnik vstopil v razred. Vsi smo začeli kričati! Čarovnik je izrekel urok: »Hromi!« A Jakob je izvlekel svojo palico in odbil urok. Boj se je začel, čarovnik je priklical vso svojo vojsko trolov in zlobnih čarovnikov. Vsi učenci naše šole so prišli na pomoč. Boj je trajal ure in ure. Vseboval je veliko žrtev. Ko se je boj končal, so zmagali učenci.

V šolo so dodali nov predmet čaranje. Skoraj polovica našega razreda se je prijavila na čaranje. Predmet je potekal na šolskem igrišču, potrebovali smo kotel za napoje, čarobno palico, letečo metlo in sovo. Na igrišču je šola zgradila igrišče za čarovniške športe. Od tistega dne je bilo vse v redu.

VAL VOVKO, 4. b

MED ODMORI

Vsak dan po tretji uri je glavni odmor. Fantje se večinoma lovijo po razredu. Me, punce, pa menjamo nalepke ali pa gledamo fante in njihove dojenčkaste igre. Večkrat se njihove igre spremenijo v glasno prepiranje, da jih me niti gledati ne moremo! Velikokrat se Marko razjezi in zbeži ven iz razreda. To je za naše fante 4. b čisto običajno. Me punce ne menjamo samo nalepk in gledamo fantovske norčije. Jaz, Lana in Roza imamo vaje za nastop, včasih pa tudi rišemo. Lepo se imamo, dokler ne zaslišimo :

UČENCI, PRIPRAVITE SE ZA NASLEDNJO URO!!!!!!

Kaja Blažun

DOMAČA NADLOGA

Domača naloga
pride vedno brez razloga.
Vedno jo je veliko
in grdo ima obliko.

Nekega dne pa jezen naš Mirko,
ti nalogo vso poradira z radirko.
Otroci pri tem ga močno podprejo,
nalogam vsem se odločno uprejo.

Učiteljica pa ob tem ponori
in podpis za domov že v beležko leti.
Zdaj sošolci hitro ugotove,
da brez naloge pač ne gre.

Mark Lunder z ekipo (Leo, Eva, Ožbej, Maša, Svit) 5. a

MED ODMORI

Vsak dan, ko je ura dvajset do enajstih, se vsi veselimo odmora. Zdi se nam, da je malo prekratek. Včasih ne vem, kaj bi počela, zato takrat rišem ali pa menjam nalepke s svojimi sošolci in sošolkami. Na koncu vedno najdem nekaj za početi. Pri drugih pa ni vedno tako.

Če fantje ne vedo, kaj bi počeli, se lovijo. A pri njih pravilo »vsi za enega, eden za vse« ne velja. Ko gre igra h koncu, se vedno stepejo, prepirajo ali pa se vsi spravijo na enega. Učiteljica z njihovo igro ni ravno zadovoljna in pravi, naj kartajo, berejo ali si v šolo prinesejo kakšne manjše družabne igre, npr. šah. To jim govori že skoraj tri mesece, ampak se to še ni zgodilo. Naslednjo uro jim učiteljica predlaga, naj si izberejo bolj mirno igro. Punce večinoma samo poslušamo, o čem se pogovarjajo, saj skoraj nikoli še nismo zavzeto spremljale dogajanja med našimi odmori. Ko jaz rišem, samo slišim dretje in ropot njihovih divjih iger, ki so sicer v našem razredu prepovedane. Skoraj vedno rišem neko svojo risbo, ki sem jo poimenovala »kr'neki«. To sem naučila risati tudi svojo najboljšo prijateljico Yu shan. Prihaja s Kitajske in me je že naučila izgovoriti in napisati kakšno besedo. Pravi, da jaz pismenk ne pišem, ampak je videti, kot da rišem neke čudne znakce. Vsak odmor se igrava skupaj. Enkrat sva brali knjigo Ferdinand Avguštin Hallerstein: Slovenec v prepovedanem mestu, ki je napisana v kitajščini in slovenščini. To je tudi moja najljubša knjiga. Večkrat sva tekmovali, katera hitreje prebere eno stran. Bili sva precej izenačeni. Ko pa menjava nalepke, se tako rekoč vedno pogajava za poštene in včasih tudi nepoštene menjave. Nepoštenje menjave so tiste, ki jih narediš brez razmišljanja in pogajanja. Zdi se zelo trapaste. Tako vedno menjamo nalepke.

Naši odmori se včasih malo podaljšajo, saj imamo zelo prijazno učiteljico. Odmori niso vedno najslajši, saj moraš včasih v tem času napisati domačo nalogo, ki si jo prejšnji dan pozabil. Tega si nihče ne želi. A je včasih treba. Odmore imamo izredno radi, ampak se nam vseeno zdi, da jih je premalo.

Roza Pucelj, 4. b

MED ODMORI

Med odmorom sem šel v knjižnico, a tam ni bilo knjižničarke.

Ko sem pogledal na knjižno polico, sem našel gumb. Pritisnil sem nanj in knjižna polica se je obrnila. Tam je bila jama in šel sem vanjo. Ko sem nekaj časa hodil, sem zagledal pošast. Ta me je lovila, dokler nisem zagledal zidu in se skrila zanj. Pošast je zavila v drugo smer in nato sem zaslišal glas knjižničarke. Sledil sem zvoku, dokler je nisem zagledal. Odpeljal sem jo ven in si izposodil knjigo.

Šel sem v razred in bilo je konec odmora.

Anže Mihelič

PESMI, KI SO NASTALE PRI IZBIRNEM PREDMETU FRANCOŠČINA

Mon jardin

Dans mon jardin
il y a des plantes
et une belle fleur.

Dans mon jardin
il y a un papillon
volant de fleur en fleur,
une chenille et un escargot marron.

Dans mon jardin
il y a une pomme rouge,
un citron et une poire très bonne.

Dans mon jardin
il y a une petite fille.

Nina Majerle, 9. a

Rouge plus x est y

Rouge plus bleu est violet et violette est ma casquette,
rouge plus jaune est un grand éléphant qui a quinze ans,
rouge plus rouge est rouge et rouge est le sang,
rouge plus blanc est rose et rose est mon fromage,
je suis le fromage et quel est mon âge?

Sara Bartha Rijavec, 9. a

Sur le pont

Un jour sur le pont, sur le pont des Arts à Paris,
une fille a regardé trois filles qui ont dansé,
elle a regardé une femme qui vendait des roses magiques.

La fille a fait trois pas en avant et elle a vu
un peintre qui peignait une belle dame qui passait,
une très belle image, une image magique.

La fille s'est arrêtée et elle a entendu,
entendu un garçon qui aimait chanter,
qui chantait une chanson magique.

Quand l'horloge a sonné trois fois l'après-midi,
la fille est partie.

Aujourd'hui sur le pont, sur le pont des Arts à Paris,
Il n'y a plus de fille, il n'y a plus de filles qui dansent,
Il n'y a plus de femme qui vend des roses magiques,
Il n'y a plus de peintre qui peint une image magique,
et il n'y a plus de garçon qui chante une chanson magique.

Aujourd'hui sur le pont, sur le pont des Arts à Paris,
Il me reste une rose pour me souvenir de beaux temps.

Vesna Vrhovnik, 9. b

Comme nous

Comme des couleurs
dans l'ombre noire
comme une voix
en silence lourd
comme des rêves
quand je ne rêve pas
comme des feuilles
en hiver froid
la beauté de vie est perdue
en ce monde plein
de misère.

Faisons un pas
vers un monde
nouveau
vers un monde vif
un monde joyeux.
Tissons un avenir
sans guerres
sans souffrance
Inventons la vie
pleine
de beauté
soyons libres
comme des
oiseaux.

**Urša Mati Djuraki,
9. b**

Romeo in Julija

Pred nekaj leti, ko je bila multimedija na vrhuncu svojih moči, sta v italijanskem mestecu Verona živeli dve premožni družini, ki pa se nista prav dobro razumeli, če lahko tako rečem, sta se sovražili. Prva podjetniška družina se je pisala Montego, druga, prav tako pomembna družina, pa Capuleto. Če vas zanima, zakaj sta se družini sovražili, vam bom povedal.

Obe družini sta imeli trgovsko in podjetniško žilico. Prav dobro bi se razumeli, če ne bi vmes prišel en problem. Usoden problem je bil, da je bil gospod Montego, direktor v poslovalnici ene od največjih multimedijskih firm, ki jo še dandanes poznamo po imenu Apple, medtem ko je bil gospod Capuleto direktor poslovalnice, ki je nosila ime prav tako znane multimedijske firme Samsung. Obe družini sta bili zelo ljubosumni ena na drugo, saj obe firmi ves čas kopirata stvari ena od druge.

Nekega dne je sin gospoda Montega - Romeo po imenu - srfal po facebooku na svojem novem iPhoneu, ki je takrat ravno izšel. Naenkrat je Romeo zagledal res hudo bejbo. To je bila zanj ljubezen na prvi pogled. Ni vedel njenega pravega imena, saj si je dala za uporabniško ime Julčiiii. Ko je nekaj časa gledal njene slike, je kliknil dregni, kar na facebooku pomeni, da ti je nekdo všeč. V vili od Capuletovih je na zofi lenobno sedela hči Julija in gledala televizijo. Ker na televiziji ni bilo nič pametnega, je vzela v roke svoj najnovejši Samsungov telefon in videla, da jo je na facebooku nekdo dregnil. Od zanimanja je v sekundi odprla facebook in videla je, kdo je tisti, ki je zatreskan vanjo. Od začudenja bi skoraj padla z sofe, saj je videla, da na fantovem profilu piše Romeo Montego. Ko je odprla njegov profil, je tudi njo obletela ljubezen na prvi pogled. Julija je bila v zadregi, saj ni vedela, kako se bo ljubezen med njima razpletla, saj sta bili njuni družini na smrt skregani. Na koncu se je vseeno odločila, da je tako zaljubljena v Romea, da mu mora povedati resnico. Ko je Romeo opazil, da ga je Julija dregnila nazaj, jo je od navdušenja vprašal, kako ji je ime. Tudi on je po odgovoru od začudenja skoraj padel v nezavest, ampak je bil še vedno iz vsega srca zaljubljen v Julijo. Po dolgem spletnem četju, sta se zmenila za zmenek naslednji večer.

Naslednji dan sta bila oba na trnih, kako bo potekel zmenek. Julija je ob osmih zapustila svoj dom in se odpravila proti veronski areni. Že čez pet minut se je izza ovinka zaslišal šarmanten glas Lamborghinijevega motorja. V avtu je sedel Romeo. Ko je pripeljal do Julije, jo je vljudno poljubil na roko in ji odprl vrata. Skupaj sta nadaljevala pot do najdražje restavracije v Veroni. Zmenek je potekal odlično. Romeo in Julija sta se pogovarjala, smejala, si izmenjavala slike na netu ter stokala neznane ljudi na facebooku in drugih spletnih klepetalnicah. Zmenek je bil dolg, zato sta tudi dosti popila. Ko sta se vračala proti avtu, sta bila kar pošteno pijana in po predpisih ne bi smela voziti. Romeo je kljub pijanosti sedel za volan in krepko stopil na plin. V avtu sta se zaljubljenca zabavala in smejala in nista se zmenila za njuno hitrost. Naenkrat se je Romeo naslonil na volan in s tem spremenil smer. Peljala sta naravnost v park, kjer je stal drevored. Romeo je pritisnil na zavoro, a zaradi tako velike hitrosti ju je obrnilo in zalučalo naravnost v bližnji hrast. Ko so čez nekaj časa prišli reševalci, v Romeu in Juliji ni bilo več življenja. Trk je bil tako močan, da nista imela nobenih možnosti za preživetje.

Lenart Bartol, 9. a

LIST IZ GALJOTOVEGA DNEVNIKA

Živjo! Moje ime je Martin in to je moj dnevnik. Dnevnik sem pisal že v otroških letih, ker sem si to vedno želel pisati. Prejšnji dnevnik sem sežgal, da ga ne bi nihče prebral. Za ta dnevnik pa sem hotel, da pride v roke nekoga, ki bo pisal o njem in o teh hudih časih. V mojem dnevniku ne bo veliko zapisano, ker nimam veliko časa. Moja naloga na ladji je, da s svojimi kolegi veslamo in s tem poganjamo ladjo. Kapitan na naši ladji je gospod Pomorščak in je zelo strog do nas.

Danes je 69. dan, odkar smo odšli s kopnega. Vsi smo že skoraj obupali in vsi smo zelo lačni. Ta hrana, ki jo imamo, ni tako okusna kot doma. Najbolj od vsega pa pogrešamo svoje družine. Jaz imam dva otroka, Evo in Vladimirja, ter mojo predrago ženo. Močno upam, da imajo še upanje, da se bom vrnil domov.

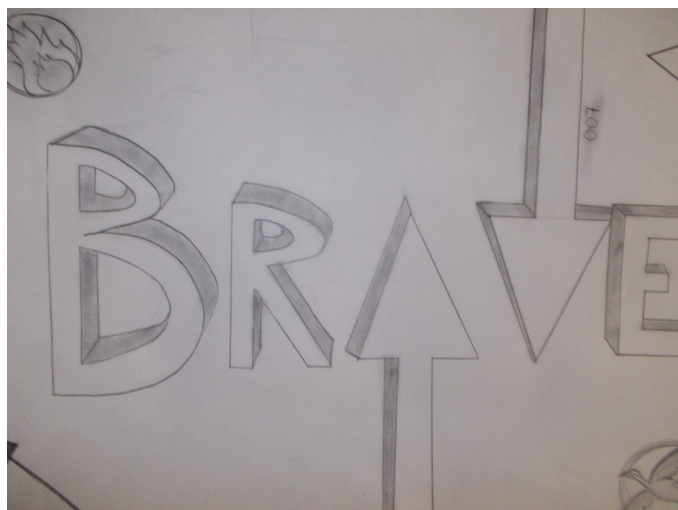
Smo že 105 dni na morju in veliko milj od kopnega. Veliko ljudi umira zaradi morskih boleznih, lakote in hudega napora. Hvala bogu, jaz nimam morske bolezni in imam še upanje, da bom še videl mojo predrago družino in kopno. Jaz zelo pogrešam mojo družino in vem, da molijo zame. Ampak res ne vem, koliko časa bom še zdržal. Med vso to potjo sem videl ogromno različnih in zanimivih živali in rastlin.

Danes je 121. dan na morju in danes smo zagledali kopno. Končno, po vsem tem času in še, ko nam zmanjkuje hrane. Med to potjo je bilo veliko neviht in za nas veslače so bili dnevi še bolj naporni od običajnih.

Je že 134. dan na morju in pred nekaj dnevi, ko smo videli kopno, je bil za nas še en velik poraz. Na koncu so tisto bili samo oblaki in ne kopno. Škoda, ker jaz že težko živim. Vse me boli od veslanja vsak dan. Mislim, da mi bodo kmalu odpovedale mišice. In zdaj, ko nas je manj veslačev, je še težje. Samo nočem še umreti. Rad bi še videl svojo družino. Sploh pa ne bi rad umrl na tak način. Ko dobiš morskoboazen ali je s tabo nekaj zelo narobe, te zvežejo in potisnejo v morje. Sprehoditi se moraš po leseni deski, dokler ne padeš v morje.

Danes 150. dan na morju nam je zmanjkalo hrane. Vem, da bom že danes moral hoditi po leseni deski. Dobil sem morskoboazen in ladja ima samo še par mož, ki jo bodo poganjali. Res ni dobro imeti morske bolezni. Res imam rad svojo družino. Adijo dnevnik.

Liza Lap Križman, 8. b

PIRAMIDA

Ko
so stari
Egipčani živeli, niso
vedeli, kaj so dobrega
imeli. Imeli so dobre arhitekta,
ki so risali načrte za zanimive objekte.
Ko pridemo v Egipt, gremo zaradi neznosne
vročine najprej nekaj popit. Ker se hitro osvežimo,
se poti posvetimo. Ta nas pelje do puščavskih sipin, te
pa nam po potovanju sežejo daleč v spomin. Sredi puščave
ni žive narave. Tam so le objekti, ki so veliki kot trajekti. Ker nas
zanimajo zelo, se vprašamo togo: »Kaj bi to lahko bilo?«. Že v naslednjem
trenutku pobrskamo po spletu in ugotovimo, da imamo podatke o celem planetu.
Ko končno najdemo sliko iskanega predmeta, se radovedno ozremo v ime tega objekta.
Na koncu ugotovimo, da je to, kar smo iskali, ena in edina egipčanska PIRAMIDA.

Lenart Bartol, 9. a

GAZELA

Učenec hodi v šolo in sam sebi godrnja, le zakaj, le zakaj,
namesto, da ne bi v šolo zamudil, se bo raje kasneje zbudil, le zakaj, le zakaj.
V šoli ga učiteljica geografijo in kemijo sprašuje,
on pa tuhta in ji reče, da ne zna, le zakaj, le zakaj.
Nato pa zvonec zazvoni, učenec pa že v vrsti za kosilo stoji,
on se raje manj uči ter se raje s prijatelji v kino zapodi, učitelji pa si mislijo, le zakaj, le zakaj.
Toda tudi njemu ni vedno do smeha, ko mu je enka voljo vzela,
takrat učencu ni bilo več do smeha, zato doma reče, da ni bilo uspeha, le zakaj, le zakaj.
Učenec pa ve, da ne glede, kako slab bo dan,
ima v življenju še veliko dni, da bo postal nasmejan, le zakaj, le zakaj.

Žiga Ferjančič, 9. a

...nadaljevanje napete zgodbe iz prejšnje številke ...

ON

V taksiju, ki me končno pelje k njej, se še vedno ne morem nehati smejati. Tisti prestrašeni zgroženi krik je prišel od ženske, ki je zamujala na pomemben službeni sestanek, ker je naše letalo moralo pristati kasneje zaradi letalske nesreče tik ob letališču. Jaz sploh nisem slišal obvestila, ker sem bil tako zelo zatopljen v svoje misli. Zdaj pa sem končno v taksiju in nekoliko prehitro, glede na omejitve hitrosti, drvim k njej. Končno! Po nekaj mesecih pogovorih po Skypu, Vibru... jo bom spet videl! Sem kot pijan od sreče. Že stojim pred njenimi vrati! Znajdem se v dnevni sobi in pred menoj sta dva pretrese-na in žalostna, mrtva obraza. Njeni starši... zdaj sploh ne vem več zase... ne vem, kaj se dogaja... kako?! Nemogoče!!! Ne ona... ne... ne! Kot bi se vsa jeza in žalost sveta prelila vame. Tam stoji! Pri oknu! Ampak ni ona... ni ona, tista je, tista, ki jo je poklicala... Sploh se ne obvladam... Čutim, da se premikam, naenkrat na roki začutim toploto... kri... ni moja... njena je... tepem jo in sploh se ne zavedam... ne obvladam se... ne morem nehati... nočem nehati...ona je tista, ki je kriva... ona je kriva... ampak ni... sam sem kriv... moja krivda... začutim bolečino... znotraj in zunaj... nekaj me tepe... moja roka... tepem se... vse čutim... jezo... žalost, krivda... krivda... vrem od čustev...

... in zdaj ne čutim ničesar več.

Urša Mati Djuraki, 9. b

SREČKOV UPOR

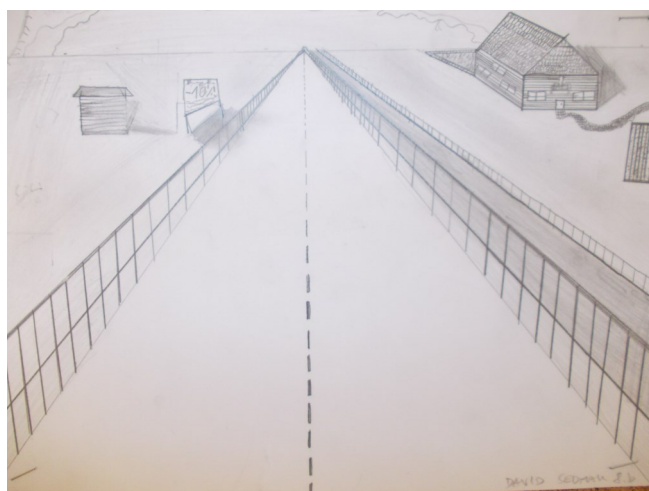
Nekega dne,
ko nisem vstal smeje,
me je mama tko nadrla,
da je skor umrla.

Ker tega nisem hotel jest,
sem bruhal, smrkal čez in čez
ter s tem dobil piškote
iz čiste mamine dobrote.

Nato se še zadere,
preden se pobere,
da naj pojem
gobovo juho.

Poleg gobove juhe
bi moral pojesti še malo prikuhe
in bi me napadle muhe.

**Lina Huth Lukšič, Nejc Stražišar, Urban Jer-
mol, Doroteja Porenta, 5. a**

Naši petošolci so napisala kopico zanimivih detektivskih prigod. Preberite jih in uživajte!

IZGINULA UČITELJICA LUČKA

Bila je navadna sreda in učiteljica Lučka je bila v jutranjem varstvu. Ko se je začela prva ura, je v razred stopil novi učitelj. Učitelj je nadomeščal učiteljico Lučko.

Maj in Rok sta radovedno spraševala učitelje, kje je učiteljica. Med kosilom pa sta slišala, da se dve učiteljici pogovarjata, da je učiteljica Lučka izginila brez sledu. V razredu smo se odločili, da bomo ugotovili, kje je. Ela, Jelena in Maša so našle v koledarju zapis »PREVZEMI PAKET«. Vsi so pomislili na pošto. Med hojo domov sta Ana in Zala na pošti preverili, če je za učiteljico kakšna pošta. Ker paketa ni bilo na pošti, smo razmišljali naprej. Nadaljevali smo s preiskavo, zato smo določili Odon, da se neopazno priplazi v šolo in do naše učilnice ter opazuje, kaj se dogaja v razredu, ko smo pri športu. Odon je naredil tako, kot smo se domenili. Minilo je kar nekaj časa, ne da bi se kaj zgodilo. Skoraj je že obupal, ko je v razred vstopil nek moški. Ni mu videl obraza, le noge. Opazil je, da nekaj išče. Med opazovanjem je pod učiteljičino mizo zagledal telefon. Hitro ga je vzel in se skril nazaj. Ker smo se že vračali s športa, je moški hitro zapustil razred. Odon pa nam je med odmorom pokazal telefon.

Val, Ana, Zala, Naj in Nejc so stopili skupaj in razmišljali, kakšno bi bilo geslo. Trije poskusi, ki so jih vtipkali, jim niso uspeli. Nato pa je Ernes izgubil živce in natipkal »PI, PI«. Telefon se je odklenil. Vsi smo bili začudeni in hkrati veseli, da je Ernesu uspelo. Brskali smo po telefonu in ugotovili, da je od učiteljice Lučke. Med sporočili smo našli tudi sporočilo, ki ga je učiteljica prejela nazadnje. V njem je pisalo: »Lux prevzame paket na postaji ob 19. 30.« Jernej je ugotovil, da Lux pomeni Lučka, s tem pa se nam je ponudilo novo vprašanje, zakaj bi kdo poslal učiteljici Lučki sporočilo v kodah.

To se nam je zdelo zelo čudno, zato smo Jurija poslali, da kupi časopis, da bi ugotovili, če se je zgodilo še kaj neobičajnega. Naslednji dan je Jurij prinesel časopis, iz katerega smo izvedeli, da je neki astronom iz Hamburga, ki je odkril nov planet, podoben Zemlji, izginil. Dogodka sta se nam zdela povezana, zato smo slutili, da je nekaj res hudo narobe. Jurij je želel preveriti, če je tisti večer, ko je učiteljica prejela paket, slučajno pripeljal kakšen vlak iz Hamburga. Odpravili smo se na železniško postajo. Detektivke, ki jih je vodila Lili in še nekaj fantov, so pregledali železniško postajo. Pretaknili so vsak kot, le košev za smeti niso prebrskali. Lili je ukazala, da je potrebno pregledati tudi koše za smeti. V enem od njih je Nejc našel čevelj učiteljice Lučke. To je pomenilo, da je učiteljica morala bila na postaji. Toda, kje je sedaj? »Res čudno! Ne-ka ženska je izgubila čevelj, pa se za to še zmenila ni,« nam je povedal čistilec, ki je takrat prišel mimo.

»Ali je še kaj rekla?« je vprašala Lili. »Ja, slišal sem jo reči, da mora takoj nazaj v šolo.« »Vsi nazaj v šolo!« je zaklicala Lili.

V šoli smo se detektivi razdelili v skupine, da bi poiskali učiteljico Lučko. Učitelju Bogdanu smo povedali, kaj se je zgodilo in ga prosili za pomoč. Preiskali smo vso šolo, le kleti ne. Učitelj Bogdan nas je vprašal, kje smo že pogledali. Maj je rekel, da povsod, samo še v kleti ne. Jernej, Jurij, Lili, Val in učitelj Bogdan so naredili načrt, da se naslednji dan dobimo ob 6. 00 pred šolo. Učitelj Bogdan je rekel, da bo poskrbel za ključe in kamere. Cel razred se je res zbral ob 6. 00 pred šolo. Ko smo vstopili, smo se razgledali, če je kdo še v šoli. Nato smo se razporedili pred vhode, v avle in na hodnike, da bi opazili, če bi slučajno kdo prišel v šolo.

Maj in Rok sta bila na glavnem vhodu, Ernes, Val in Mila so bili v kuhinji, Luka R., Naj in Miha so bili pri vhodu v telovadnico. Ostali pa smo se razporedili po šoli. Jurij, Jernej, Nejc, Lili, Jelena in učitelj Bogdan pa so odšli v klet. Vrata hišnikove sobe, ki bi morala biti zaklenjena, so bila odklenjena. A tam ni bilo učiteljice Lučke. Začeli so iskati. Učitelju Bogdanu je bilo vse pretiho, zato je vklopil radio. Ker je imel radio zvito anteno, jo je naravnal. Odprla so se skrivna vrata. Učitelj je zagledal nekega moškega, zraven zvezano učiteljico Lučko in astronoma. Učitelj Bogdan je prijel neznanega moškega. Med tem časom so ostali odvezali učiteljico in astronoma. Zvezali smo neznanega moškega in poklicali policijo.

Potem nam je učiteljica Lučka povedala, da je agentka CIE. Rekla je, da je imela misijo, da reši astronoma, vendar ji je spodletelo in je zato vesela, da smo jo rešili. Cel razred detektivov je odpeljala v Ameriko, kjer so nas razglasili za agente CIE.

Avtorji besedila: Jernej Kušej, Jurij Valentinčič, Nejc Bertalanič, Jelena Milivojević in Lili Accetto Vranac

DETEKTIV LUKA IN BANČNI ROP

Takoj ko je detektiv Luka končal z nalogo, je odšel domov. Še usedel se ni, ko mu je zazvonil telefon. Klicali sta ga gospodični, po imenu Maša Vuk in Atena Heric. Prijavili sta rop v Triglavski banki. Detektiv Luka je prišel na kraj zločina. Na zaslišanje je poklical uslužbenko Nudžeimo.

Detektiv Luka je bančno uslužbenko Nudžeimo vprašal, če si je vsaj malo ogledala roparja ali roparko. Nudžeima se je na srečo spomnila nekaj več kot samo njegove zunanosti. Slišala je, da ji je ime Ivona. Detektiv Luka jo je vprašal, kako to ve. Nudžeima pa je samozavestno in odločno dejala, da je Ivono slišala, ko je telefonirala. Detektiv je bančni uslužbenki verjel na besedo in je na zaslišanje poklical Ateno Heric. Atena se je vsa prestrašena usedla na stol, ki je bil pred detektivom. Ateno je prosil, če mu opiše dogajanje. Atena je v to privolila in začela opisovati dogodek. Povedala je, da je prva prišla v banko gospodična Maša Vuk, za njo pa je prišla še sama. Maša je bančno delavko vprašala, če lahko pride do svojega sefa, medtem ko je Atena dvigovala denar na bankomatu. Gospodični sta opravili svoje in se odpravili iz banke. Na žalost sta se zaleteli in gospodični Maši je padel sef na tla in vse stvari so se stresle. Pomagat je prišla tudi bančna uslužbenka, a ravno v tem trenutku se je začel rop. V banko je vlomila roparka Ivona. Bila je oborožena, a pištola ni bila prava, imela je slepe naboje. A tega se tri žrtve niso zavedale. Roparka jih je nagnala v kot in jih prisilila, da ji dajo denar ter ključke sefa. Roparka je morala telefonirati svojemu šefu in za vsak slučaj je vsem v banki pobrala telefone. Pozabila pa je na skriti telefon za pultom informacije. Ko je pobrala vse telefone, kakor je ona mislila, je vzela denar iz sefov in tudi denar z bančnih računov. Ko je vse to vzela, je vse spravila v vrečke in odšla z veliko hitrostjo v velikem črnem kombiju. Ko so gospodične videle, da se kombi oddaljuje, so vzele telefon in poklicale detektiva Luka.

Ko je detektiv prišel v banko, je vprašal bančno uslužbenko Nudžeimo, če koga sumi, da bi lahko bil storilec. Uslužbenka je rekla, da ne ve, kdo je to naredil in tudi ne, zakaj. Detektiv je povedal, da sumijo Ivono. Ker niso vedeli Ivoninega priimka, so preverili vse telefonske številke, ki so bile klicane v zadnjih dvanajstih urah. Ker je bilo veliko števil, je imel detektiv veliko dela. Moral je preveriti 45 telefonskih števil.

Ko je prišel do zadnje telefonske številke, je detektiv Luka rekel, da je to številka Ivone in jo je poklical. Javila se je Ivona. Detektiv Luka ji je postavil nekaj vprašanj o ropu v Triglavski banki.

Ivona o tem ni nič vedela. Rekla je le, da je ponoči slišala nek zvok, saj živi v bližini banke. Luka je Ivoni povedal, da imajo vsi na sumu njo. Ivona je začela jokati in kričati, da to ni res. Ivona se je Luki tako zamislila, da je mislil, da res ni ona storilka. Ko je Ivona odložila telefon, se je začela smejati, kakšen detektiv je, če nasede takim bedarijam. Detektiv Luka je šel do Maše in Atene in jima rekel, da ni bila Ivona. Maša in Atena sta Luki rekli, da jo mora še enkrat preveriti. Luka je rekel, naj se nehata norčevati, saj on najbolj ve. Maša in Atena sta vedeli, da je storilka Ivona, ampak sta ga pustili na miru.

Čez dva meseca roparja banke še vedno niso našli. Ivona je mislila, da je ta primer zaključen, ko ji je na vrata potrkal detektiv Luka. Ivona je bila zelo presenečena. Luka je Ivono vprašal glede ropa. Ivona je povedala nekaj drugače kot je pred dvema mesecema. Šel je do Maše in Atene in jima povedal, da je Ivona spet osumljena, da je storilka, saj se njena zgodba ne ujema s tisto pred dvema mesecema.

Policija jo je pripeljala na zaslišanje. Ivona je spet povedala drugačno zgodbo kot detektivu Luku. Ivono so zasliševali kar pet ur. Nato pa so se spomnili in pogledali posnetke varnostnih kamer. Vsi so takoj prepoznali Ivonin obraz. Aretirali so jo zaradi ropa. Čez tri dni so ji sodili. Dosodili so ji pet let zapora. Tako je detektiv Luka uspešno rešil primer.

Avtorji besedila: Luka Kresnik, Maša Heric, Nudžeima Nuhanović, Atena Vuk in Ivona Antonič

VELIKANČKI

Nekoč, za devetimi vodami in tremi večjimi mesti, je bila majhna vas Velikančki. V njej so živeli sami palčki in ker so hoteli biti veliki in ne revni, so vasi dali ime Velikančki.

Nekega večera so sedeli ob ognju in se šepetaje pogovarjali. Naenkrat zaslišijo POK in se vsi hkrati obrnejo. V daljavi se je še komaj videla svetloba roparjeve svetilke. Stekli so v hiše in odkrili, da jim je ukradel ves zaklad. Še isto minuto so sklicali sestanek in se razdelili v skupine.

Naslednje jutro so se vsi, razen stražarja Feliksa, odpravili na lov. Prečkali so devet potokov, splezali na tri gore in srečali sedem lovcev. Nato so prišli do jame in vanjo vstopili. Preden bi lahko zbežali, je čarovnica zadnjih pet začarala, da so okameneli. Ostali so prišli iz jame in se spomnili, kje lahko dobijo protistrup za okamenjevanje. Stečejo do potoka Čri, a tam srečajo gospoda, ki jim reče, da je potok Čri naslednji potok. Velikančki še hitreje stečejo tja, zajamejo vodo in z njo polijejo ostale. Čakali so pet minut, a nihče se ni premaknil. Takrat se zavejo, da je bil tisti potok pravi. Vsi stečejo tja, trije zajamejo vodo in stečejo do čarovničine jame. Ostali pa za smreko zaslišijo hihitanje. Ko pogledajo, opazijo roparja. Z vsa silo se zakadijo proti njemu, a on začne bežati. Lovijo ga po mestih, hribih, a ulovijo ga šele na gori. Odpeljejo ga na policijo, kjer jim vrne zaklad.

Velikančki so bili zdaj veseli, da so nekaj dobrega storili in zato niso bili ne palčki in ne velikančki, ampak velikani.

Lina Huth Lukšič, 5.a

IZGINOTJE PSOV

V vegasti koči je živel DPP. Njegovo daljše ime je Detektiv Pasji Priboljšek. To je bil najboljši detektiv daleč naokoli. Osredotočen je bil na primere s psi, saj je imel pse zelo rad. Ob prostem času rad kadi pipo in bere časopis. Po horoskopu je pes, zato pa ima rad pse. Ima očala, ki rahlo spominjajo na pasje priboljške, njegova pipa pa spominja na pasji rep. Bere časopis z naslovom *Negovanje psov*. Je suh in visok. Velikokrat nosi rjav plašč in črn klobuk. V žepu plašča ima vedno kakšen pasji priboljšek, kajti vedno se najde takšen priboljšek, ko potrebuješ priboljške ...

KRAJA PSOV

Na robu vasi je imel svoj studio režiser, po imenu Projektor. Nekega dne se je odločil, da posname film o psih. Najel je nekaj pomočnikov, da mu pripeljejo pse. Obljubil jim je, da jim da pet evrov na psa. Pomočniki so se strinjali. Takoj so si pripravili mreže in se s kombiji odpeljali po vaseh. V bližnji vasi so našli nekaj psov in jih odpeljali k režiserju. Ta z njimi ni bil zadovoljen, zato jih je napotil v oddaljene kraje in jim naročil, naj pripeljejo pse iste pasme in naj bo samo eden od njih druge pasme. Pomočniki so le skomignili z rameni in se razdelili po krajih. Problem pa je bil v tem, da je vsak kraj imel drugo pasmo psov. Zato so se odločili, da eden od pomočnikov zbere pse enega kraja, drugi pa gredo v sosednje in pripeljejo samice, ki bodo skotile mladiče iste pasme. Ta načrt se je obrestoval in režiser Projektor je bil zadovoljen, a ne povsem, saj bo potrebno počakati, da samice skotijo mladiče in da ti odrastejo. Režiser se je s tem sprijaznil.

Začel je pisati scenarij, ko ga je presenetilo vprašanje pomočnikov, kdaj dobijo plačilo. Odgovoril jim je, naj odidejo, češ da jih je takoj po opravljeni nalogi odpustil. Pomočniki se s tem niso strinjali in so mu zagrozili s policijo. Režiser je postal nejevoljen. Odšel je do bližnjega bankomata, da bi dvignil denar. Pomočniki so ga spremljali, da ne bi pobegnil. Dal jim je denar in njegovi bivši pomočniki so odšli vsak na svojo stran.

SNEMANJE FILMA

Začeli smo snemati film, a so psi bili zelo nemirni. Projektor je zaklical: »Akcija!« in prvi pes je odšel na sceno. Začel je brskati po smeteh, kot je pisalo v scenariju. A naenkrat se je pes obrnil, stekel do kamere in jo podrl ter polulal. Projektor ga je lovil po celem studiu. Iz druge strani je priteknel snemavec in ga ujel. Pes je šel na svoje mesto in uspešno so posneli prvo sceno. Začeli so z drugo sceno, v kateri naj bi družina našla enega od psov. Igralec, ki naj je igral očeta, je začel kihati. Režiser je zato spremenil sceno. Dogajalo naj bi se pozimi, ko so vsi toplo oblečeni. V studiu so namestili klimatske naprave, da igralcem ne bi bilo vroče. Posneli so sceno in začeli z naslednjo. Pes, ki bi nastopil v njej, naj bi bil neumen, a je bil v resnici zelo pameten. V Projektorjevem žepu je zavohal nekaj čudnega. Bila je ura, s katero lahko hipnotiziraš kogarkoli. Projektorju je bilo dovolj psov. Odločil se je, da jih bo hipnotiziral. Zdrobil je par pasjih priboljškov in jih stresel na uro. Vsi psi so začeli lizati uro. Tedaj je začel Projektor uro nihati z leve proti desni, a to ni učinkovalo na pse, ki so začeli tekati po studiu. Prevrnili so kamere, rekvizite, stole ... Poskusili so še enkrat. Drobtine priboljškov so ponovno potresli po uri. Psi so jih polizali. Projektor je ponovno zanihal uro. Tokrat je delovalo. Vsi psi so eden za drugim zaspali.

POBEG PSOV

Psi so spali in spali in še enkrat spali. Režiserju in ostalim, ki so bili zraven, jim je postalo dolgčas in so odšli na počitek. Odšli so iz sobe in zaprli vrata. Kmalu za tem so se psi zbudili. Zbudili so se zelo prestrašeni, saj so ugotovili, da jih je ukradel DPP. Izdelali so pasji plan, in sicer, da bodo zbežali daleč proč od območja DPP. Vodja je bil zelo pameten pes in zato je to tudi postal. Psi so se pripravili na pobeg. Spustili so se po stopnicah in stavbo zapustili skozi glavna vrata. Stekli so čez dvorišče in že so bili svobodni. Tekli so, tekli in tekli v nedogled. Kar na vsem lepem zagledajo pred sabo prečudovito mesto. Videli so prečudovite hiše, ki jih še nikoli niso videli. Opazili so tudi meščane, kako so tekali sem ter tja. Najbolj pa so jim padle v oči ogromne trikotne zgradbe, ki so stale pred njimi. Vodja se je odpravil po poti, ki je bila pred njimi in drugi so mu sledili. Vstopili so v ogromen prostor in zagledali neskončno število svetlečih kamenčkov. Hoteli so nazaj na cesto, ker je bilo v prostoru zelo svetlo. Ko so se obrnili proti izhodu, ga ni bilo več. Psi so bili ujeti. Čez nekaj časa je Projektor DPP-ju povedal pretresljivo novico, da so psi izginili.

ISKANJE PSOV

DPP se je takoj lotil iskanja psov. Na poti je našel pasje dlake. Ker jih je bilo veliko, je sledil dlakam. Sled se je končala pri neki tovarni. Hotel je v tovarno, a vrata so bila zaklenjena. DPP je vanje brcnil in jih razbil. Nihče ga ni opazil, le eden od psov, ki je začel lajati. DPP ga je hotel utišati, a bilo je prepozno. Vsi so ga videli, on pa je vzel pse in začel bežati. Pred vrati je bila policija. DPP je pse vrnil lastnikom, eden od lastnikov pa je v zahvalo dal psa DPP-ju.

Avtorji besedila: Luka Redelonghi, Odon Kerec, Ana Dimitrijević, Mila Šalehar Osmačko in Ernes Mustedanagić

RESNIČNE BESEDE

KNJIGA PADE NA SVET

Živela je deklica Liza, ki je stanovala v šestem nadstropju stanovanjskega bloka. Imela je starejšega brata Tima, mamo Matejo, očeta Marka in psička Flokija. Stara je osem let in obiskuje tretji razred osnovne šole. Ko je Liza nekega dne prišla domov iz šole, se je usedla na balkon in začela brati knjigo. Naenkrat je nekaj padlo na njihov balkon. Šla je pogledat, kaj je padlo in zagledala knjigo. Odprla jo je in tam se je s črnim izpisalo: Knjiga bo padla z neba, našla jo bo deklica.

SKRIVNOST KNJIGE

Razmišljala je, kaj bi to pomenilo. Prišel je večer in mama je Lizo poklicala na večerjo. Liza je knjigo skrila pod odejo in odšla na večerjo. Ko je povečerjala, se je zaklenila v svojo sobo. Razmišljala je, kam bi lahko skrila knjigo, ko je ne bo doma, saj je hotela, da to ostane skrivnost. Končno se ji je posvetilo, kam bi jo lahko skrila. Ko je ne bo doma, jo bo skrila v predal in ga zaklenila, ključ pa bo skrila v škatlo z igračami in ko je ne bo doma, bo sobo tudi zaklenila. Naslednji dan, ko je prišla iz šole, je iz predala vzela knjigo. Dolgo časa je razmišljala, kaj bi to pomenilo (poved v knjigi) in pomislila je, da ji je knjiga lahko usojena. Naslednje jutro, ko je odšla v šolo, je kot običajno zaklenila predal in ključ skrila v škatlo z igračami, za sabo pa zaklenila vrata sobe. Med poukom je ves čas razmišljala o knjigi. Ko je prišla domov, je pojedla kosilo in odšla v sobo. Vzela je knjigo in jo odprla. Ker je bila jezna na učiteljico, je iz besa napisala: Učiteljica za slovenščino naj umre. Zvečer so po televiziji sporočili, da je gospa Tratnik (učiteljica slovenščine) umrla v prometni nesreči. Liza je ugotovila, da se vse, kar v to knjigo napiše, uresniči. Bila je zelo vesela, ker bo lahko s to knjigo spremenila svet in svoje življenje.

DRUGAČNO ŽIVLJENJE

Punca je odraščala in v knjigo začela pisati stvari, ki bi jih ne bi smela, kot na primer tisto za učiteljico slovenščine. Pisala je o umorih in o različnih poškodbah. Ko je tako skrbno skrivala knjigo in jo zaklepala na različna mesta, je to opazil njen starejši brat Tim. Opazil je tudi, da se malce čudno obnaša, odkar jo je prvič videl pisati v to knjigo. Tako mu je bilo čudno, da je moral preveriti, kaj se dogaja. A izvedel ni nič, ker si je Liza zaželela tudi, da drugi ne bi našli knjige. Liza je še naprej pisala to knjigo in nihče več je ni mogel ustaviti. Zvečer so spet po televiziji poročali, da so ubili punco, ki je hodila na Lizino šolo. Takoj, ko je Liza slišala to poved, je zbežala v svojo sobo. Naslednje jutro je oče Marko v časopisu prebral, da je na Pikčastem mostu umrl nek moški.

LIZIN SKRIVNI PREDAL

Naslednje jutro si je brat Tim vzel prost dan. Liza je kot običajno zaklenila knjigo in odšla v šolo. Oče in mama sta bila še doma in Tim ju je poklical k mizi. Najprej ju je vprašal, če se jima Liza zdi čudna, odkar so poročali o prvi smrti. Rekla sta, da res ni taka kot običajno, a da je še vedno ona. Odvrnil je, da tudi on to opaža. Rekel jima je, da se mu zdi, da nekaj skriva. Predlagal jima je, da preiščejo njeno sobo. Strinjala sta se. Tim jima je povedal, da sobo zaklepa. Napotili so se do vrat in preverili, če so zaklenjena, in res so bila. Oče je rekel, da imajo rezervni ključ. Odšel je ponj in odklenil vrata. Vstopili so v sobo in se razgledali. Nič sumljivega niso opazili. A ko sta mama in oče pogledala na uro, sta ugotovila, da se jima mudi v službo. Timu sta rekla, da bodo stvar raziskali, ko se vrneta iz službe. Poslovala sta se in odšla. Tim je sam preiskal sobo. Odprl je omaro, a v njej ni bilo nič nenavadnega. Pogledal je v predal ob omari, a v njem so bili le zvezki. Pogledal je še v nočno omarico, a je bila prazna. Ko pa je hotel odpreti predal nočne omarice, je ugotovil, da je zaklenjen. To se mu je zdelo čudno, zato je poklical policijo. Povedal jim je, da se njegova sestra obnaša nenavadno, odkar se je zgodil prvi umor. Policija je prišla na dom. Tim jim je povedal, da je v njeni sobi zaklenjen predal in da sestre trenutno ni doma. Policisti so preiskali sobo, a našli niso nič nenavadnega. Zaklenjeni predal je ostal nerazrešena uganka.

ISKANJE LIZE IN NERAZREŠENA SKRIVNOST

Liza se je vrnila iz šole in ni niti pomislila na to, da jo doma čakajo policisti. Ko je vstopila, je z odprtimi usti obstala sredi sobe. Mama Mateja je začela govoriti, a še preden je dokončala prvo poved, je Liza zbežala neznano kam. Lize že več dni ni bilo domov, zato so jo začeli iskati. Policisti so medtem že odprli predal in odkrili Lizino skrivnost. Knjige se niso dotikali, odnesli so jo v laboratorij, kjer so raziskovali umore. Lize več dni niso našli in starše je začelo resno skrbeti. Policisti pa niso mogli verjeti, da je Liza s to knjigo spremenila svet. Nekega dne so šli Lizini starši s psičkom Flokijem na sprehod. Naenkrat je začel vleči in lajati proti travi. Oče Marko je odšel pogledat, zakaj Floki laja in začuden odkril Lizo. Negibno je ležala v travi. Bila je mrtva. Starša sta poklicala pomoč in odšla v laboratorij. Tam ju je Tim presenetil z novico, da je knjiga izginila. Povedal jima je tudi, da se je, preden je izginila, v njej zapisalo: Knjiga izgine in s tem tudi deklica.

Tako je skrivnost ostala nerazrešena.

Avtorji besedila: Maj Štefančič, Livija Bergant, Ela Mlakar, Val Jovanovič Vidmar in Zala Miklavčič

ROP TUTANKAMONOVE GROBNICE

UKRADENA MASKA

Medtem ko sem pomivala tla v muzeju, sem zagledala štiri temne postave, ki so prihajale proti meni. Hotela sem jim povedati, da se je muzej že zdavnaj zaprl. Ampak temne postave so se približevale Tutankamonovi grobnici. Zdaj so bile samo tri postave. Takoj je prišla še četrta postava in rekla drugi, da je že izklopila alarm. Zdaj so vse postave poskusile razbiti steklo, a jim ni uspelo. Skoraj so že obupali, ko je eden od njih vzel sekuro iz leta 1000, ki je ležala na stojalu v muzeju. Previdno je udaril po steklu in to se je razbilo. Ker pa niso mogli odnesti cele grobnice, so vzeli samo masko. Dali so jo v potovalko, da ne bi meščani ugotovili, da so jo ukradli. Napotili so se do izhoda, jaz pa sem jim sledila. Kmalu sem pred sabo zagledala moder Berlingo kombi. V žepu sem poiskala svinčnik in kos papirja, da bi si zapisala registrsko številko. Ta je bila CH 1321. Ko so odšli, sem takoj javila policiji. Rekli so mi, da bodo v mestu in okolici preverili vse kombije, ki ustrezajo opisu. Ko sem to javila šefu, se je skoraj zjokal od žalosti. Rekla sem mu, da naj ne bo v skrbeh, da policija že išče osumljence in da jih bodo zagotovo našli. Šef se je zelo razjezil, mislila sem, da name. Povedal mi je, da ima on enak kombi, kot ga iščejo. Povedala sem mu registrsko številko. Bila je njegova. Šef je bil čez pet minut v muzeju. Skupaj sva šla do parkirišča, kjer je šef pustil avto, a ga ni bilo tam. Na tem mestu so bili le koščki stekla. Torej je tat razbil steklo, da je lahko ukradel avto. To je vse, kar jaz vem o ropu Tutankamonove maske.

NAJDENI PRSTNI ODTISI

Ko je čistilka vsem trem detektivom rop natančno opisala, so se odločili, da morajo Tutankamonovo masko nujno dobiti nazaj, saj je maska zelo stara in predvsem dragocena najdba za človeštvo. S čistilko so se odpravili v muzej, na kraj zločina. Eden od detektivov jo je prosil, če jim opiše storilce kaznivega dejanja. Čistilka je povedala, da so nosili maske in da so bili vsi oblečeni v črno. Drugega detektiva je zanimalo, če se spomni še česa. Čistilka se je spomnila, da niso nosili rokavic. Morda lahko vzamejo prstne odtise in z njihovo pomočjo ugotovijo, kdo so storilci. Detektivi so se čistilki zahvalili za informacije in ji dovolili, da odide domov. Prosili so jo še, da pride naslednji dan v muzej ob deseti uri.

Ko je čistilka odšla, so detektivi stopili okoli grobnice. Črepinje razbitega stekla so pobirali s tal in jih obračali proti sončni svetlobi, da bi ugotovili, če so storilci pustili prstne odtise. A z iskanjem niso imeli sreče. Naslednje jutro so bili vsi trije detektivi že zelo zgodaj v muzeju, veliko prej kot čistilka, da bi ob jutranji svetlobi lažje odkrili prstne odtise. Prostor, kjer je bila grobnica, je bil idealen za iskanje prstnih odtisov, saj je nad grobnico bilo veliko okno, skozi katero je pronicala sončna svetloba, zaradi katere je bilo odkrivanje prstnih odtisov mačji kašelj. Tako so s pomočjo prstnih odtisov in DNK-ja odkrili storilce. Odkriti morajo le še to, kje se storilci skrivajo.

DETEKTIVSKE UGOTOVITVE

Ko so detektivi prišli v pisarno, so zelo dolgo premišljevali, kje bi krivci lahko bili. Nato se je eden od detektivov spomnil, da bodo lažje našli krivce, če bi jih iskali s pomočjo prstnih odtisov. Z iskanjem so začeli po javnih ustanovah. Nato so se detektivi spomnili na nadzorne kamere. Preverili so obe možnosti. Preiskava je trajala dva dneva. Ko je bil postopek preiskave končan, so se vsi trije detektivi zbrali v pisarni. Prvi detektiv je rekel, da ima slabe novice, saj je ugotovil, da je masko ukradla čistilka. Druga dva detektiva nista verjela, da je to res. Ponovno so pogledali posnetke varnostnih kamer in ugotovili, da so prstne odtise iskali na napačnem mestu. Še enkrat so se odpravili na kraj zločina in ponovno vzeli prstne odtise ter se vrnil v laboratorij. Naredili so še eno dodatno preiskavo, ki je trajala dva dneva, a se je splačalo počakati. Izvedeli so namreč, kdo so storilci.

A še vedno niso vedeli, kje se skrivajo.

SLEDI OGNJENE TOLPE

Prva dva detektiva sta zapustila muzej. Ko je še zadnji detektiv zapustil muzej, je na desni strani zagledal odtise gum. Nekaj časa je sledil odtisom gum, nato pa je odšel domov. Ko je prišel domov, je poklical oba detektiva in jima povedal za svoje odkritje. Zjutraj so se zbrali pred muzejem in preiskali odtise gum. Vodili so do nekega starega skladišča. Vdrli so v skladišče in tam našli napol mrtvega človeka. Bil je zvezan z vrvjo. Eden od detektivov ga je vprašal, kaj se je zgodilo. Bil je preveč poškodovan, da bi lahko odgovoril. Izgovoril je le: O-G-N-J-N-A T-O-L-P-A S-E-V-E-R, O-T-O-K. ko je izgovoril zadnjo besedo, je umrl. Detektivi so izvedeli tri ključne stvari, ki so jim pomagale pri reševanju skrivnosti ukradene maske. Takoj naslednje jutro so se odpravili na sever iskat otok, na katerem naj bi se skrivala Ognjena tolpa.

NAJDBA TUTANKAMONOVE MASKE

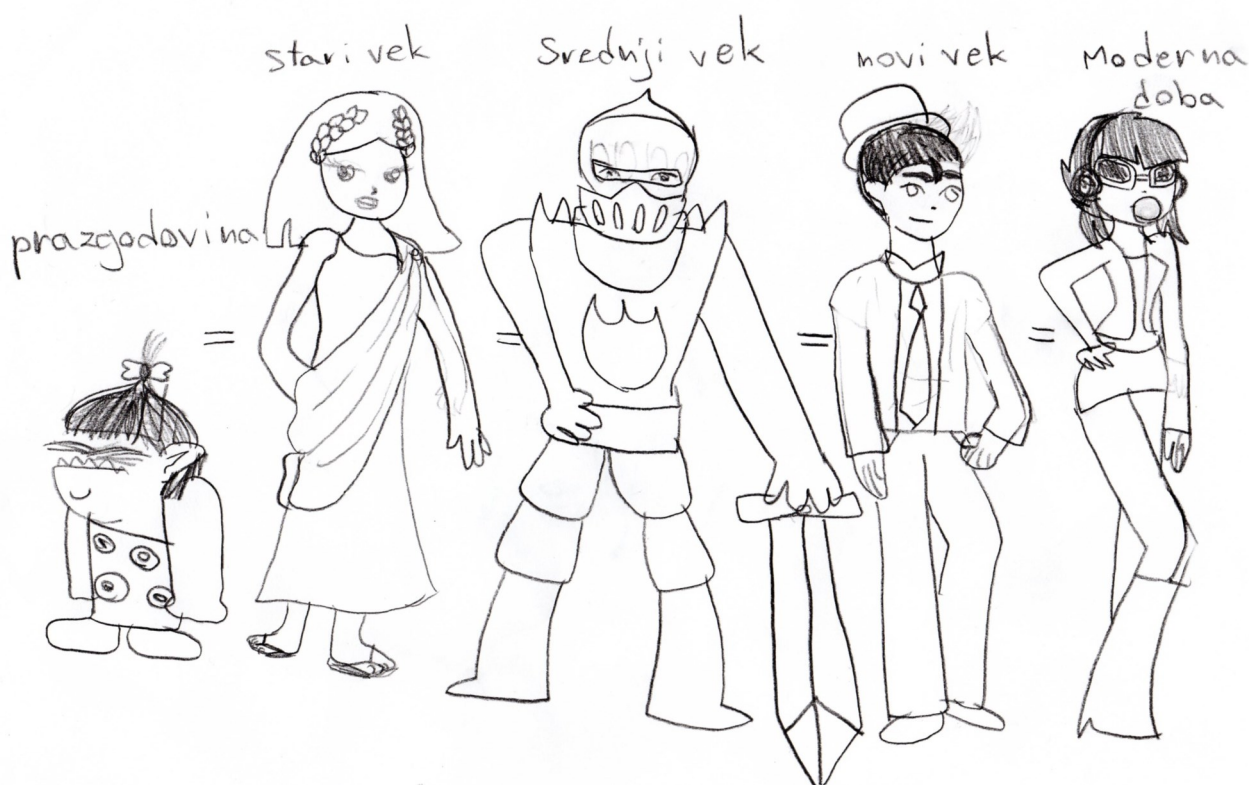
Ko so prišli do pristanišča, so počakali na naslednji trajekt. Ko smo se vkrcali na trajekt, je detektiv vprašal posadko, če so se v preteklih dneh vkrcali potniki z modrim Berlingom. Člani posadke so povedali, da so opazili avto, ki ustreza opisu. Ko so prispeli na otok, so vprašali domačine, če poznajo Ognjeno tolpo in kje se nahajajo. Povedali so, da ta tolpa obstaja in da se nahaja zraven vulkana. Napotili so se proti vulkanu, vendar jim je na poti zmanjkalo goriva, zato so morali pot nadaljevati peš. Ko so prišli do vulkana, je eden od detektivov opazil majhno hišo. Ko so za hišo našli lopo, so jo odprli in zagledali stopnice, ki so vodile v spodnji prostor, v katerem so zaslišali čudne zvoke HA, HA, HA. Nato so obvestili policijo in ta je takoj prišla. Udrli so v hišo in prišla storilce in jih odpeljala v zapor.

Detektivi so našli kovček z masko in jo odnesli v muzej. Župan mesta jih je nagradil za uspešno rešen primer.

Avtorji besedila: Nina Cecowski, Miha Avrič, Nik Pleskovič, Naj Majerič in Rok Požarnik

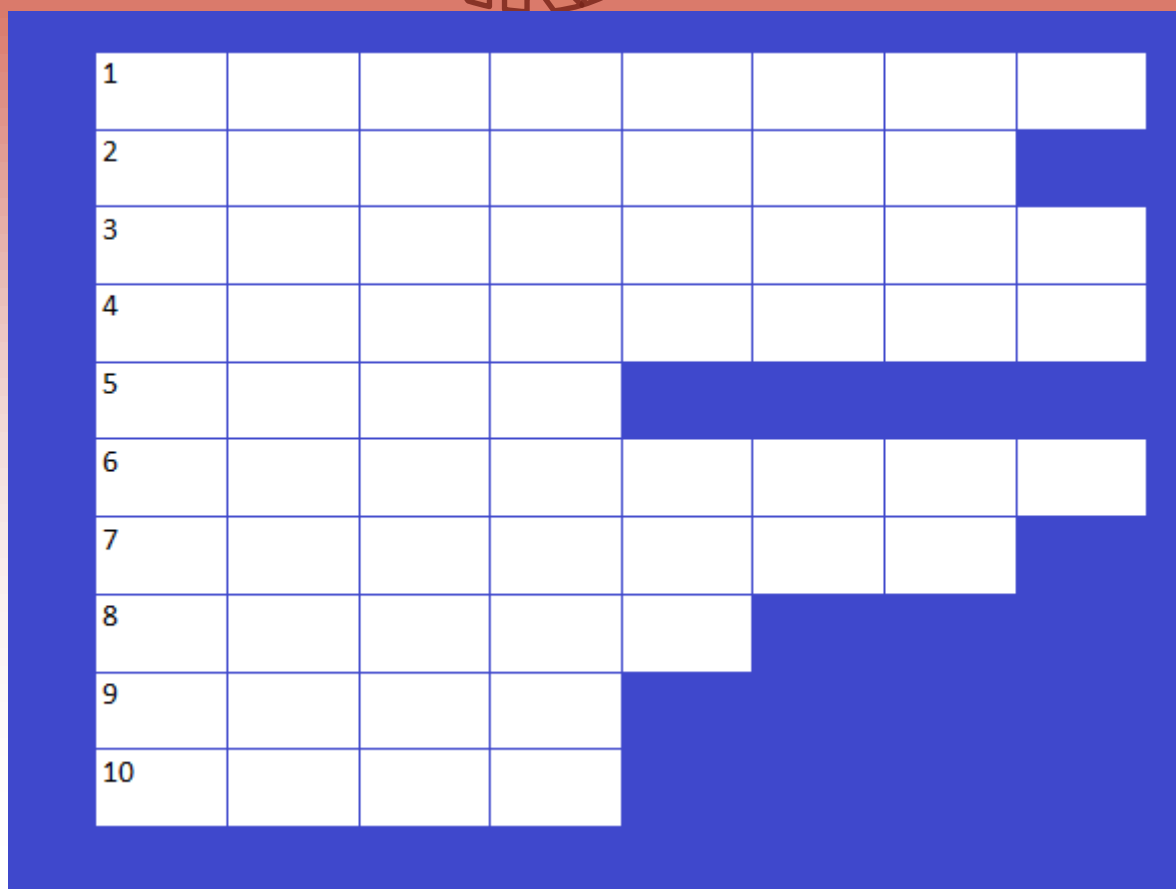
MODA SKOZI ČAS

narisala: Katja Javornik

KRIŽANKA

Sestavila: Sara Osolnik, 7. b

ZA NAJMLAJŠE

1. Sem prikupen rdeč hrošček z navadno sedmimi pikami, pravijo, da prinašam srečo, in to je tudi verjetno razlog, da so mi spesnili pesmico Pika Poka... Kdo sem jaz?
2. Disney princeska, ki je na plesu izgubila steklen čveljček, princ pa ga je našel in z njegovo pomočjo našel tudi svojo princesko. Katera princeska je to?
3. Arheologi pravijo, da smo izumrli pred več milijoni leti, vendar še vedno živimo v pravljicah in zgodbicah kot v zgodbi Piko dinosaver. Katero veličastno bitje je to?
4. Egipčani so jih zgradili pred več tisoč leti, a so se ohranile do danes. O katerih veličastnih zgradbah je govora?
5. Spet je govora o neki princeski, in sicer o najbolj občutljivi med vsemi, tako občutljivi, da jo je med spanjem močno žulila majhna zelena zelenjava. Katera zelenjava je storila ta grozen greh?
6. Disney princeska, ki je pod urokom zlobne čarovnice spala 100 let, nato pa jo je s poljubom prebudil princ? Katera princeska zaspanka je spala celih sto let?
7. Kdo je len, črtast muc, ki obožuje lazanjo?
8. Črno-bel medo, ki živi na Japonskem in je bambus. Kateri medo je to?
9. Gotovo poznaš risanko, v kateri je mala deklica z roza rutko na glavi, ki ji zakriva svetel čopek las, oblečena pa je v roza oblekico, ki ji sega do tal in seveda rada nagaja svojemu prijatelju Medvedu. Katera živahna deklica je to?
10. Počasi se daleč pride. Ja, jaz to vem iz prve roke, saj drugače ne gre, sploh, če nosiš svojo hiško kar na svojem hrbtu in še nog ne rok nimam? Včasih pravijo za koga, da je počasen kot jaz?

KRIŽANKA

1. Katero mesto je nastalo ob reki Nil?
2. V kateri državi izvira Donava?
3. Kdo je najvišje uvrščeni na hierarhični lestvici starega Egipta?
4. Kakšno vzgojo je imela Šparta?
5. V Stari Grčiji so poznali aristokrate in demos, v Rimu pa patrice in koga še?
6. Kako so Rimljani poimenovali Ljubljano?
7. Kdo je rimski vrhovni bog, Grški je Zevs?
8. V medicini zdravniki slavnostno prisegajo s prisego katerega starogrškega zdravnika?
9. Eden največjih veleumov Stare Grčije, ki je bil tudi učitelj Aleksandra Velikega, kdo je to?
10. Kaj je Krištof Kolumb odkril leta 1492?
11. Kraljestvo, družina, deblo, razred, rod, vrsta, katera sistematska enota manjka?
12. Z drugo besedo napiši kit ubijalec.
13. Kaj je glavni organ organskega sistema živčevje?
14. V enem od romanskih jezikov ne berejo črke H, če je na začetku besede npr. Hola, Hastala Vista, v katerem jeziku?

1.								
2.								
3.								
4.								
5.								
6.								
7.								
8.								
9.								
10.								
11.								
12.								
13.								
14.								

VICI

V vasi je poplava. Župnika so prišli rešiti s čolnom, ker mu je voda že segala do pasu. Župnik je rekel reševalcem: »Ne rešujte mene! Rešujte druge, mene bo rešil Bog!« Župniku voda sedaj že sega do vratu. K njemu pride helikopter in mu poda vrv. »Rešujte ostale, mene bo rešil Bog!« je mirno govoril župnik. Župnik se je utopil in umrl ter prišel v nebesa. Tam se jezi na Boga, zakaj ga ni rešil. Bog je zagrmel: »Kdo pa misliš, da ti je poslal helikopter in čolne?!«

Vpraša brat brata: »Kdaj si spoznal svojo ženo?« Brat odgovori: »Šele takrat, ko sem se z njo poročil.«

Janeza so doma pretepli. V šoli ga vprašajo, zakaj je ves v modricah.

Janez: »Oče me je pretepel dvakrat. Prvič, ko je videl moje spričevalo, in drugič, ko je izvedel, da sem vzel njegovega.«

Gospa v bolnici si je opekla uho. Sama pove: »Jaz likam in ko zazvoni telefon, jaz dvignem likalnik!«
Doktor: »In zakaj je opečeno še drugo uho?« Gospa: »Poklicala sem rešilca.«

Gospod pri zdravniku izjavi: »Doktor, težave imam s spominom.«

Zdravnik: »A tako, s spominom imate težave.« Gospod: »Kdo pa vam je to povedal?«

Ribič reče ribiču: »A je kakšna zlata ribica bila v tvoji mreži?«

Drugi ribič: »Da.«

Prvi ribič: »In katere želje si izbral?«

Drugi ribič: »Nobene, saj je bila zlata ribica nema. Prav dobro sem jo videl, ko je odpirala usta, rekla pa nič!«

V parlamentu zazvoni telefon. Pleskar dvigne in reče: »Ni parlamentarne seje, danes delamo.«

Učiteljica angleščine reče Janezku, naj ji prevede ta stavek.

»Mačka je padla v vodo in se utopila.«

Janezek pa reče:

»The cat bum in the water glugluglu, now mor meow meow.«

Kaj je to? Ni je bilo in je ne bo, če bo, pa bo za kratek čas?
Lesena peč!

Pripravil:
David Sedmak,
8. b

Sin vpraša mamo: »Mama, boš čokolado?«
Mama mu odgovori: »Ne, hvala.« Sin pa smeje reče: »Vprašaj mene.«

Dva doktorja se hvalita, ameriški in slovenski. Ameriški zdravnik reče: »Sem dobil enega iz Vietnama, ki mu je granata razstrelila roki. Zamenjal sem jih s protezo, ki sem jo naredil sam. Sedaj je najboljši bokсар na svetu.« Slovenski se pa le zasmеji: »Jaz sem dobil enega iz desetdnevne vojne, ki mu je topovska krogla odnesla glavo. Glavo sem nadomestil z leseno bučo, ki sem jo izumil jaz. In sedaj je poslanec v parlamentu.«

Janezek gre v šolo in ga učiteljica vpraša:
»Janezek, kje teče Rumena reka?«

»Učiteljica, lulat me tišči!

»Janezek, kje teče rumena reka?«

»Tule, pod mojim stolom!«

POD OŠ FRANCIJA BEVKA ODKRILI SKRIVNOSTNI TUNEL

Predvidevamo, da ga je izkopal iznajdljivi Rimljan v starem veku. Pri gradnji mu je pomagal celo sam Cezar. Pri odkritju tunela smo našli več trupel nesrečnih Rimljanov. Zaenkrat še ne vemo, zakaj so ga uporabljali.

IZGINJAJO V TELOVADNICI

Učenci, ki imajo radi sladkarije, izginjajo v telovadnici. V telovadnici odmevajo klici na pomoč. Trije učitelji so opazili neko senco, kako se plazi po telovadnici in sika. Naslednji dan so vsi ti učitelji izginili. Med vikendom so prišli kriminalisti, a se niso več vrnili. Zato pozor! »Ne v telovadnico!«

ZAPRTA VRATA IN OKNA

Prejšni teden ni nihče mogel odpreti vrat in oken, zato smo vsi obtičali v šoli. Eno uro po prihodu gasilcev smo končno lahko zapustili zgradbo. Znano je, da je nek nepridiprav okna in vrata zalepil s sekundnim lepilom. Če kdo misli, da pozna krivca, naj nemudoma pokliče policijo.

RADARJI NA ŠOLI

Vsak dan, ko je malica, se avla spremeni v avtocesto. Učenci so prekoračili omejeno hitrost in pospešili čez 100 km na uro. V sindikatu šolskega prometa smo se odločili, da na šoli postavimo radarje. Ti ne bodo objavljeni na radiu.

TIHOTAPCI HRANE

Šolski nadzorniki so na meji velike avle in jedilnice zaustavili pet osmošolcev, ki so želeli pretihotapiti polne žepe jabolk, kos kruha, deset papirnatih prtičkov in dišeč sirov burek. Po zaslišanju smo izvedeli, da je bila hrana namenjena v zgornje učilnice, kjer so želeli nepridipravi narediti razredno zabavo. Bogata pošiljka je bila odkrita, ker je eden izmed udeležencev imel mokre hlače, saj je v žepu imel skodelico vročega čaja, ki jo je želel popiti po obilni pojedini.

PITON V ŠOLSKEM OGLEDALU

V zgornjem WC-ju so fantje v mesecu januarju doživeli neprijetno srečanje z nenavadnim bitjem. Ko so se želeli pogledati v ogledalu, niso zazrli svoje podobe, temveč ogromnega pitona. Na hodnikih se je zaslišalo vreščanje. Strokovnjaki ugotavljajo, ali so to prividi zaradi preveč igranja računalniških iger ali pa se je zbudilo staro mitološko bitje, ki je živelo v tem delu Ljubljane pred 25000 leti.

Vse enkrat se konča.

Tako kakor dolga kača.

Ta zadnja v letu je izdaja.

Iz nje lahko izdeláš papimatega zmaja.

Vsi se vam zahvalujemo

in z vami do nove izdaje žalujemo.

Se vidimo jeseni!

Vit Mekiš, 7. a

GENIJI ZAKLJUČIL ŠOLANJE

Letošnje leto je naša šola dobila prav posebnega učenca. Mali prvošolček z rumeno rutico je že septembra nakazal, da je pravi genij. Septembra je končal prvi razred, oktobra drugi, novembra tretji ... maja deveti. Junija pa le čaka, da bo šel lahko na valetu in zaključni izlet. Srečno!

P. S. Fant išče soplesalko za valetu. Naj ne bo višja od 40 centimetrov.